Coperta de DANIEL NICOLESCU Ilustraţia copertei: KOLOMAN MOSER, *Balerina L.F.*

Cartea a apărut cu sprijinul Ministerului Culturii

ISBN 973 – 22 – 0749 – 3

Florenţa Albu

AUSTRU

Editura Eminescu Bucureşti, 1999

lua/w)

ML

IIIUDTICA – illutlUML „PITII DILFIT

572878

572878

I Poeme în Utopia

ARTĂ POETICĂ

Intră pădurea intră ploaia intră muntele intră un arbore independent intră cârtiţa şi intră scaietele – vine tot felul de lume înfrigurată în poezie se descalţă la prag şi se-aşază roată. Eu stau în mijloc şi nu ştiu:

de-a ce să ne jucăm?

Ce-ar trebui să cânt să prorocesc?

Să păstrăm un moment de reculegere – spun. Şi păstrăm un mileniu de reculegere.

SEARĂ ÎN SEPIA

Nu mai ştiu – sărbătoream ceva

— Am fi sărbătorit?

— Să fi sărbătorit?

Muziciana învia pianul cu digitaţii lungi impersonale alcoolul în pahare incolor

— Să fi sărbătorit ceva?

Cineva repeta – absurd nu-i posibil în nu ştiu ce discuţie mondenă…

Interiorul. Seară în sepia. Feţele subţiate de surâs şi conversaţia la două la patru – la şase mâini

— Vom fi sărbătorit ceva?

INTERIOR – ACVARIU

N-am fi crezut că ora subţire ne închide sub clopot de cristal că nu putem pleca. Spuneam rămânem pentru că ni-e vrerea să rămânem! Doar muzica bărbaţilor cu plete lungi simţea pereţii-nguşti

vibrarea-nchisă – şi noi cu ochi de axoloţi orgolioşi privind mişcarea dinăuntru – valuri artificiale şi muzica bărbaţilor pletoşi melancolie electronică.

Şi orele bătând distinct: ora de vest ora de nord Ora acvariului central…

Spuneam: rămânem pentru că ni-e voia să rămânem!

Doar muzica ghitarelor cilii prelungi mişcându-se spasmodic simţeau pereţii-nchişi şi se nelinişteau – această muzică!…

CARUSEL

Ştera, Billy, cea mai frumoasă ninsoare cea mai adevărată ninsoare. Treceam în vârfuri prin aer şi-n cer stăteau căluşeii albaştri albi verzi – căluşeii şi peste nemaipomenita lor visare ningea frumos ningea oprit ningea adânc…

Şi mă rugam de tine să minţi odată să-i porneşti să-i facă să se rotească-n cerul lumii – doar tu i-ai fi putut deszăpezi niinţind frumos nuntind imens!

Doar tu i-ai fi putut însufleţi.

Eu şi vedeam!

Eu chiar aplaudam!

Ningea şi se roteau şi ne roteam

Oraşul se copilărise era un carusel de-adevărate

Cu verzi şi albi şi-albaştri – căluşeii!

TEATRU CU BILLY MINCINOSUL

B ătea Austrul unei seri spre martie zăpada se topea cu gust de whisky în pahar – era un bar ori scenă elizabethană oraşul îşi rotea decorul împrejur.

Şi noi în roluri grave bufonii unei lumi nebune iucam pe-aceeaşi scenă o piesă a altui timp acelaşi Shakespeare – şi iarăşi Hamlet ori Hamlet-tatăl ori fiul-fiului care-ar fi fost tot Hamlet – un şir de morţi şi de nevârstnici trecând prin teatrul nostru cerându-ne complicitatea…

O, Billy, spui minciuni minciuni minciuni şi nu mai ştim în care act se moare!

JOC DE ARTIFICII

Dar eu sunt aici să nu te cred. Nu te cred, Billi mincinosule – intru în vis cu scoarţa de apărare mă mişc greoi şi sparg curcubeiele colorate.

Numai tu fericit în oraşul efemeridelor tu şi minciunile tale festive focuri de artificii la moartea efemeridelor.

Şi eu ochiul lucid care te spune sub cupolă te spune!

Tu săruţi cuvântul de trădare în aer şi toate minciunile tale mă transfigurează.

SERBAREA MINCIUNILOR

Focuri de artificii – oraşul petrece.

Oraşul se-aprinde se stinge.

Unde eşti, Billy, cu bluejenaşii tăi şi cămaşa portocalie să mergem la serbarea minciunilor!

Astă-seară oraşul este arena fiarelor domestice de foame de frică de nord.

Noi vom trece departe de amfiteatre păstrând în buzunar revolverele încărcate cu greieri; cântecul lor va izbucni de-odat când aşezaţi pe treptele oraşului îl vom zvârli în aer cu petarde violete galbene verzi;

cântecul lor va exploda în noi când aşezaţi pe trepte – insomniaci şi ultimi – ne vom lipi de tâmplă revolverele încărcate cu greieri.

INTERIOR CU CATARGE

Această casă suspendată prin care mă plimb noaptea cu-ncetineală sumbră cu graţie solemnă când luna instalează în aer infinitul; iniţiere în misterele fluidităţii armonii urcând oceanul în vise comunicante.

Pacea şi sarea iodul lunar paşii trecând pe promontorii nocturnă cu poduri deschise – trec marile catarge din odaie-n odaie marea izbeşte în ziduri – marea mea!

Şi-i mai spun:

Vreodată. Şi o chem încă: Doamnă, ce vapoare pleacă azi spre nicicând?

OAMENI DIN VIS

— Ce spuneţi? vorbiţi numai prin semne şi ecouri. Gurile voastre sunt peşteri în care bat clopote – ce trebuie să-mi spuneţi atât de grav? Nu vă-nţeleg!

Trec pe străzile lungi numai sfârşitul li se vede într-un câmp cosit de bărbaţi plecaţi în aceeaşi mişcare;

dar înainte de-a ajunge acolo voi trebuie să-mi spuneţi neapărat şi gurile voastre bat clopote

şi mâinile voastre se zbat în sus şi în jos şi eu nu înţeleg decât frica voastră înmulţită cu ea însăşi de-a lungul străzii lungi sfârşind cu

o câmpie în cre se coseşte iarba.

CURTEA REGELUI SOARE

Bătrânele doamne pajiştea verii topită-n lumină cuiburi de păsări nevăzute spânzurători subţirele de cântece

Cântec bruiază liniştea imensitatea.

Şi doamnele Parce – albe pălăriuţe veşminte păstrate-n sulfină peruci pudrate – curtea regelui Soare – şi eu tot copil tot bătrân şi copil 'nalţ un zmeu minunat eu neştiutor şi ferice pajiştea-n scrumuri în vestiri – prevestiri curtea regelui Soare…

GOLUL DE GALĂ

Ce ziuă e azi domnule domn, Ziurel de ziuă? E vremea roşului fructului limbii care gustă şi se înfruptă cu iluzia – părerea de gust cu fără gustul.

E vremea părerii de mult părerii de bine fericirii îmbrăcându-ne cu hainele împăratului atât de subţiri atât de fine!

— Cine nu le vede le crede golul de gol bucurându-se fala de fală.

Cine dă primul cu piatra în lumea – alaiul ferice în golul de gală?

EA, PASĂREA

Ea pasărea de seara ciocănind cuvintele însoţitoareata-unpasinurma abia gândite abia spuse n gând şi vine să le sune să le cerceteze cu pliscul ei atoateştiutor!

Ea agerașibatjocoritoarea şi vânduta moţată simte miezul şi vierrnu Şli:

I-aş smulge limba care ne îngână aş spânzura-o în livezi sperietoare.

Trăim şi noi cu păsările cerului firimiturile din când în când ne amintesc că suntem cântăreţi la împăratul.

OUL HIMEREI

Să mergem pe pajişte-n sus să căutăm oul himerei unde stă să-ncolţească brânduşa şi sămânţa dă colţ cântător.

Ah, dinţişorul caninul acum trebuie el să răsară cu imnul odată – odată cu oda.

Să căutăm în petele soarelui umbrei cântecelul moţat fildeşii cântecului acum puieşte negaţia cu elanu-n crescendo la faima lumii.

FANTEZIE CU PĂUNI

Venise coasa peţitoare şi ierburile străluceau din culmea roşului păunii se prosternau se lăcomeau.

Era un vânt nebun şi soare şerpii cu clopoţei suiau potecile coborâtoare;

şi clipa mea cum sta aşa într-o visare şi-o uitare nimic să-nceapă nu-ncepea nimic să doară. Contemplare.

O zi tixând atâtea roşuri şi ţipete şi ploconii păuni şi vorbe târând trene prin curtea de ceremonii;

bufonerii familiare – Balcan cântat în curţi închise B alean uitat în curţi închise – era un vânt nebun şi soare!

JOC DE ORA 5

Gustul cafelei zaţul cafelei nemurirea scaietului inspiraţia întâmplătorului ora 5 după amiaza.

De-a ce să ne jucăm? De-a pula gaia-baba oarba ala-bala…

Ce-i în ferestre? Buzna mării. În praguri? Melcii preumblări.

Ce-i roşul? Ce-i amurgul, ce-i. Am scris: atenţie, câmi rai.

Dar tu nubilă mireasă de unde vii de unde ştiu că s-au întâlnit la şotron Domnişoarele din Avignon.

CÂNTECEL TRISTAN

Mai trece un Tristan în damf de maghiran prin defileul strâmt din cer până-n pământ.

Şi trece o mirare pe-o să povestitoare pe unde trece dânsa rămâne ziua – plânsă.

Şi vin copii pe drum cu tobele bum-bum cu vraciul flautist – finalu-i optimist!

— Dar apa suspinată? O, apa suspinată vorbeşte grai păgân dar pietrele rămân.

CAPRIF°1UL

va fi amurg, tristeţe ni în odăile.

„Re au trăit atâtea rânduri de femei fecunde.

Încăpen dand-friguroasă înşelătoare… → ţeau potrivite amiezii matroane cu arvpi-Se sinucide capriţ insinucidem caprifomlu.

JOC DE MARIONETE

Hopa Mitică se plimbă se gândeşte

— La ce se gândeşte Hopa Mitică?

— La nimic nu se gândeşte se leagănă încolo încoace se îndoaie se redresează distins plecat în distincţie şcolit la plecăciuni Hopa Mitică figurant cap de afiş în figuraţie.

Se duce se întoarce cenuşiu important se-apleacă în temenele perfect adaptat mânuirii mânuitorului.

Râd şi plâng cu gura pân'la urechi şi nu pot să nu aplaud domnule Hopa Mitică stimabile Hopa Mitică!

JOC DE ORA 7

Bem vinul roşu invocându-l pe Amon Ra prieteni de frunza de frigul fagului invocându-l pe Ra!

Ce întrebări de clarul uscăciunii? La jocuri de cuvinte – labirinte.

Bem nemurirea vinul de stea un joc de răspunsuri invocând zeul Ra.

Nimbul şi frica zvârlite cu praştia la tâmpla la aripa împăiată lăudându-l pe Ra.

FANTASME

Oboseală de vis în genunchi învins de boala fiarelor în cuşti.

Billy – Cosimo – Domnule Austru fantasticii mei coborâţi din vânt din nori din copaci circari bătând darabana frondei în nori căderi din smee cuminţite crezând căderea zbor.

Iată Urâtul himera cu aripi bătrâne se întoarce de la petrecerea verbului din Europa.

DESCÂNTEC DE URÂT

O, iarăşi mi-e urât şi trist şi doarme-n gând iubirea-albastră cu vara dormitând pe calul legat de nor într-o fereastră.

N-ai să mai vii, Austru-Domn, cu steagul – cap de lup în vânt golit nadirul de galopul prin care-ai coborât la cer.

Va fi să se rotească timp cu emisferul celălaltu în dreptul ochiului meu stins însufleţindu-l iar albastru;

Va fi să creşti cândva – panaş şi za şi râs la cap de lup venind rotund peste pământ până la ochiul meu supus.

Dar până-atunci de unde verde pentr-un descântec de urât să treacă timpul ca şi când – Austru-Domn şi nici atât!

LECŢII ÎN NATURĂ

Scriu poeme neruşinate, învăţ din natură chemările dragostei oraţia haitei.

Văd mugurii răchitei cum tremură-n întâmpinarea vântului serafica floare-a cireşului deschisă bunăvestirii;

văd fluturii cum se-mpreună cu orhideele

— Perversitate, o inocentia! – văd dâra melcilor albă pe piatră văd haloul misterios. În clarul lunii patima privighetorii.

Scriu poeme cu ochii verzi şi guri pofticioase deschise fără măsurii.

Minune neliniştitoare cum vii şi cum treci în cerul în carnea pământului!

În zori se trezesc răvăşite şi veştede flori şi poeme vizitate de duhul sfânt.

MUZA VITREGĂ

Azi o tristeţe nouă un gând al inutilităţii noastre la colţ pe coji de nucă sau prins mai bine-n laţ

— Mereu acest bau-bau această muză cobe

(o, n-a cântat nicicând dar ea există – dar arborată-n vârf sperie căutătoarele…)

Vine o moarte mică prin fâneţe miroase dulce frica a cimbrişor a ismă şi sânziene

— Ea bucheţel de flori de vară îţi oferă ea bucheţel de flori – „cu admiraţie…”

ÎN AL NOUĂLEA CER

Cuvinte – grădini suspendate huzurind între geamuri de sticlă serele noastre sigure posibile-n cer pământ îngrăşat dozat după arte poetice

— Chiar râmele viermii cumpăraţi cu seminciorele sfinte hârdaie de filodendroni şi laptele cucului în al nouălea ceri

Din zori până noaptea grădinăresc

— Terasa o carte deschisă răsfoită/vraişte ininteligibilă vecinilor vântului – al nouălea cer.

5\3.

PORTRET CU MĂR

Tot astfel, asfinţitul.

Tu în donjonul asediat de furtună şi rândunele uitând întârziind între mişcări cu un surâs de revelaţie totală cureţi fructul – un cuţitaş de-argint cu înfloriturі de-argint – din fructul despicat răsare viermele uitând întârziind între mişcări

— Astfel se şi prelinge pe mâna care adoarme la încheietura care mai visează portret c-un măr domnesc în palmă.

SENZAŢII

Încrede-te ochiului încrede-te gurii pipăitului mirosului patruped;

Încrede-te aerului mişcării fuga undelor interferenţe zigzagul multicolor

— Foste imagini imagini posibile încrede-te frigului piatra şi

mâna pipăindu-se una pe alta.

Ori nu te încrede.

Aceasta e muzica lucrurilor când se ciocnesc şi se îngăduie acesta e zgomotul stridenţa gândul întors în cochilia urechii pe sine-ngânându-se.

Emoţia sau această gândire a emoţiei.

LUNA-PARK

Ce lume nebună nebună nebună zice unu şi trage în lume cu tunu.

O fi şi ăsta vreun joc – totul este să ai noroc!

Uite roata lumii şi tiru cercuri-cercuri făcute cu tibişiru de sus se vede tăcerea care se face – ohoo, lumea a murit de-acolo încoace!

Au uitat fiarele închise în grădina de fiare zgreapţănă luna în cuşti şi gratii cu vreun oscior cu vreo întrebare.

S-or fi pierdut din căruţa încărcată – şi într-adevăr se aude căruţa cum cară semne de întrebare oscioare.

JOC DE CUMINŢI

Poeţi cuminţi cântă din muzicuţe argintii picior peste picior şezând pe-acoperişul ministerelor.

Poeţi cuminţi zile cuminţi paştele cailor galben.

Mergem să răsădim viorele mergem încolonaţi cu triştii în frunte să răsădim viorele.

JOC RELUAT

Să spunem nor în seara norilor să spunem stea în noaptea stelelor să fim cuminţi să legănam o existenţă repetată.

Descântec melcului să doarmă până la primăvară – vară descântec clipei – o, prudenţă fă-o neauzit să cadă.

Urcă o blândă oboseală în seara când nu mai invoci vreo Himalaye. Ceasul bate fără victorii sau parăzi.

Vei spune nor în seara norilor vei spune stea în noaptea stelelor vei fi cuminte vei relua etcetera, etcetera…

CUVINTE

Spun: cactus floare abis vremelnicie. Spun: clopote noiembrie osana. Zic plâns. Şi nu mai ştiu să plâng.

Zăpezi eterne spun.

Aştept îngheţul contemplu aşteptarea care-ngheaţă.

Cuvinte desfăcute din vertebre falange vesele de-a dura până la măduvă până la golul osului întors fluier la cer să cânte golul.

Şi voi râzând trecând maimuţărind şir lung înlănţuit înlănţuind sonori trohei şi iambi şi anapeşti ritmând rimând maimuţărind – sens presupus în sala paşilor pierduţi.

FANTEZIE CU TURLE

Aceste seri în care ninge monumental; aceste nopţi – un Bucureşti de-acum – de când!

şi-n aer turlă lângă turlă şi-n ziduri clopot peste clopot acest balang de ruinare acest îngheţ amorf – ecou.

Şi trei copaci fosforescenţi superbi de mucegai hieratici şi trei copaci de viţă veche trei crai la Curtea lui Manuc bătând în porţi şi întrebând: – aici născut-au pe Iisus fecioara Hus madona Hus?

Şi iar balang de ruinare sub steaua care s-a fost stins sub nimb de fresce bizantine – ninsori balang de ruinare…

FANTEZIE CU IMORTELE

Închideţi uşile cu-n dang balang la turla de sud-est oraşul e ciumat de iarnă în fiecare zi mor cupluri de alburi şi melancolie.

Ce ev! – boleşte duhul sfânt în aerul cădelniţând Isaia dănţuieşte-n deal jur-împrejur la crematoriu.

Şi-n albul fără de prihană ca o virtute împăiată la mijloc de catapeteasmă trec paşnic trec la trap balcan trăsurile cu prapuri negre şi imortele creponate – oraş ciumat – epidemie de alburi şi melancolie…

FANTEZIE CU POEŢI

Poeţi! – cum spânzurau în ceaţa acelui *fin* de ev bucureştean – era decembrie/era cândva! fantomele treceau pe-un splai glisant se adunau se risipeau;

şi clopotul în Deal bătea rărit târziul şi devremele urmându-şi.

Poeţi! – capete-nfipte în ţepe – cum părul le creştea prelung cum înceta şi eu treceam mai amintindu-i pe-un splai somnambulând în ceaţa aceluia/t de ev bucureştean.

VINDECĂ-MĂ DE OCHIUL AL TREILEA

Vindecă-mă de urât de amurg de ochiul al treilea văzătorul în sine.

Totdeauna această şcolire cu timpul. Când ceea ce moştenim ne domină împotriva supleţei amabilităţilor sociale.

Stau în amurgul rece radios la distanţă egală de lume de mine. Prin megafoane melancolia şi „bocetul tăierii părului" (ecou Suzdal).

Cer de cupole poleite stanei chivernisite-n ruine.

Şi clopote bat şi bat la judeţul limbii şi scârbei de sine sub ochiul al treilea atavicul.

JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ

Noiembrie – anotimp interior. Un rest de soare într-un rest de lume. Lumina se coagulează pe podele. Cuvinte-închipuite panoplii imaginare vânători regale.

Portrete de bărbaţi obraze subţiate cu venele albastre prin mâini stăpâne pe trăgaci şi pană ori pe şiraguri cu mărgelele de sticlă – un joc pierit cu vechi maeştri.

Ce-mi trece printre degete – stropii de sânge-ai unor sălbăticiuni abstracte ucideri nobile-n imaginaţie.

Ce-mi urcă sub condei – sonorul unor vorbe mărgele dintr-un joc sau încifrărea fricii.

Melancolie, gustul ruginii sau al sângelui…

În panoplii – cuvintele cuţitele circarilor făloase jucării de scris conturul ţintei – un adevăr ochit mereu pe-alături…

AUTOPORTRET (CAP TUNS)

Văd părul tăiat grămăjoara albită cârlionţi pentru capul păpuşilor neapărat bătăioase teribile podoaba capului cosită după încă o luptă (acest fel al nostru de a sărbători înfrângeri!)

Spun doamnei cu foarfecă/secera spun doamnei care asistă de câteva decenii luptele noastre:

— Madame, ajustează puţin mutra asta belicoasă coiful cu şerpii! Tunde să nu mai încapă nimb ori iluzii…

Şi doamna taie în dreapta în stânga priveşte-n oglindă capul meu tuns premiat gata să ia de la capăt bătălii pierdute şi viitoare – deşi au trecut câteva decenii deşi grămăjoara nu mai poate fi de folos nici bătrânei păpuşi din copilărie care cheamă dogit mamă când mama nici nu mai e să-i răspundă.

AUTOPORTRET LA ZID

Capul pe care-l port pe umeri.

Ţeapă care mi-l ţine drept pe umeri.

Visul nimbând în levitaţie craniul acesta polisat de ger râzând frumos şi plutitor deasupra lumii şi cearcănele de maimuţă gânditoare şi voci şi fugi şi muzici urechii dinăuntru şi zidul palid smoala cursă – coagularea rănii dedesubt şi trunchiul proiectat pe zid la zidul şi salva carte te salută – ave nemuritorule!

În clipa îngheţată când aluneci din peisaj cu zidul punerii la zid.

GOLEM

De ce să aştepţi De ce să te doară.

De ce să exulţi De ce spaima asta-aceea.

Cu vorbele noastre se poate ridica un monument o schelărie un eşafod.

Se poate presupune statuiaochii goi golul golurilor forma umană a uuuiui 6

Sta – moţul – coroana.

Aceste cuvinte majuscule minuscule aceste tristeţi plinuri şi goluri unde se joacă fala/ecoul.

— La care înţeles majestate

Istorie?

POEZIE

În colivie au murit pasărea colibri pasărea liră pasărea phonix a mai rămas ciuful huhurezul cobea gheara soarelui mângâie visul guşa-n răspăr închizi ochii cânţi cu gheara în gât slavă zilei de la-nceput.

EXECUŢII CU ALICE DE VRĂBII

Împuşcă-mă seară limpede seară cu alice victorioase!

A fost o zi minunată ne-am luptat fără vărsare de sânge până la ultima vorbă până la ultimul adevăr.

Ne-mpuşcă un tun-jucărie ne ciuruie fruntea găuri găurele minuscule.

Vom sta în faţa istoriei în urma istoriei murinzii de-alice festive scriindu-ne un epitaf – adevăr diminutivat împotriva legilor limbii – *adevărulet* adevăr mititel pentru execuţiile cu alice de vrăbii.

ÎN FAŢA GEAMULUI CU FLORI DE GHEAŢĂ

Ne căutăm de colo-colo.

Liniştea are ochii neliniştii.

Liniştea ameninţă în răspântiile lumii în buzna lumii.

— Ce vreţi voi cântăreţi spiţă a corcirii cu norii?

Cine vă dă vouă dreptul să cereţi ascultarea adevărului adevărat?

Plângerea voastră e luxul unor flori de gheaţă în geamuri. Iarna se desfăşoară dincolo dincoace indiferent de clipa smintită care vă paşte!

— Zise gura mare dinţoasă gura discursului în faţa geamului cu flori de gheaţă.

FANTEZII DECEMBRIE

Miroase-a vulpi trecând prin aer a ger a copci în gheaţă nouă a sănii coborând prin ger şi-n sănii cine-mi stă măreaţă? Stă frica doamna doamnelor stă frica trece frica blana şi coada roşie amurg duhoarea ei de mosc de frică de vulpe roşie trecând amuşinând o urmă-n aer.

* * *

Zăpezi curate preamărite ce zboară ce îngheaţă-n zbor?

O nălucire de demult o am iubit de mult şi zboară îngheaţă-n zbor şi bântuieşte un ceas de zi când urcă cerul cu prapurii pictaţi cu steaua.

*

e *

Mărită fie nălucirea iubirii noastre care-a fost. Îngheaţă lacrima în ochiul geam îngheţat prin care vezi o vulpe roşie de aer un ger la copci un peşte stând să se agaţe în cârlig şi din afund în mai afund tot oameni care mă privesc din frică-n frică întrebând:

— Ebine-acolo pe pământ? – ebine-acolo pe pământ.

VEGHE

Te2 limba clopotelor sufletul le vrăjesc în turnun.

Nu bate niciun orologiu timpul cetăţii. Aştept zăpezrle la poarta de nord prin care năvăleau cucentorn.

Dormiţi adânc zidiţi la temelii. Srai Himeraâşiaprincleochrul din herbul turnului malt.

În noaptea asta voi lăsa ninsorile să cucerească dărâmând zidul de întărire al cetăţi; lăsa-voi peste şanţuri podurile le voi deschide porţile – o noapte-ntreagă vor zbura zăpezile ne vor aduce-n vis manchipun albe pierdute purităţi vârste trecute la ceasul lepădărilor de alb.

Va-ncepe albul să mă doară eu însumi mă voi îndoi şi-nspăimânta de-atâta alb de prea fanatic alb!

Sui-voi treptele de turnuri şi limba clopotelor o voi dezlega

Lăsându-le să vă trezească să bată de primejdie de alb…

HARTĂ ALBĂ

Melancolia e o hartă albă cu un oraş medieval din când în când bat clopotele ora

— Ce oră, domnule? Târziu?

Şi deodată năvălesc mascaţii un carnaval cu surle şi jivine;

răsare moartea albă
Masca măştilor.
Tu unde eşti prin ce alai, iubire?
O stradă lungă o imensitate între copacii-nzăpeziţi şi capătul sub clopote de-argint.
— Mai este?
— Mergi.
Ninsoarea ne adorme în alb cu albul nămeţiţi de albul…
MOTIVE MARAMUREŞENE
Ne-ngheaţă sufletul sub măşti şi-n lemnul porţilor cioplit în roţi şi-n funii de rotit şi de legat şi de nuntit;
albastru verde abur crud cum ieşi din gura limbii vechi cum spui minciuni de-acum un an cum râzi cuvinte peste veac.
Un dor ne fulgeră sub platoşe de lemn viteaz de lemn cu care în tâmpla măştii – glonte roşu. Răspunde-n tâmpla mea ecou…
Pe Iza curge abur vremea şi apa vidrelor şi aur şi golul cum roteşte goluri violaceu – mai jos mai jos.
Păduri care-aţi murit – murirăţi! Nu-i un ecou – e chiar minunea care ne caută cu coasa şi coiful alb şi coiful negru – tăcerea doamnă în alai.
POEM ÎN UTOPIA
Tronez în cer în vânt între averse.
E frig la ultimul etaj e frig în Utopia.
Pe zidul îmbâcsit de fum se scurg… reziduuri-foste inspiram combustia de-acum un an spiritul urcă în azur un abur mic o şoaptă în urechea surdă a îngerilor.
Şi sunt culori de vis sunt mări de gheaţă cuvintele pe oase de elan alunecă în alte stări de graţie – poemul dus de-acum spre crematorii să încălzească inima aproapelui în Utopia…
ELEGIE PORTOCALIE
Poem de vineri pentru surzi ÎNsumaivunici.
Peretele opus-ii serie orgia mea portocalie.
Stau ochi în ochi cu descrescândul
Memento când se-aude gândul st" nu ai vrea să ţi se ştie portocalia elegie.
Dar eşti trădat de-unzbenghi sonor de o lacrimă curgând uşor cu păcura pe zidu-opus se încălzeşte eul sus sentimentalul şi proscris cfacit deşeu de sonde-n vis…

Te-aş fi primit aş fi-mpărţit cu tine caldul meu abis în care ard emit febril infernul tandru inutildar nu mai vii-rămâne vie legenda mea portocalie c-un zid opus mânjit de smoală cu aurul scăzând – nadir – o, clipa mea sentimentală!

DESTIN

Te întorci la ispitele tinere: amurgul mărul muşcat cuvântul dulce – pervers stârnind nuntiri de cuvinte zboruri nupţiale otrăvuri triluri făloase…

Uimirea – ţipătul A

concentratul de sunete când *S* singurătatea şi A amorul se împerecheau în deşertul roşu istoric.

Istorie sub semnul abjurării al râsului dezicerii de sine al tragi-băşcăliei.

Şi *o* de la *oh* sau *oho S* de la *Şic*\ *şi Sic transit*… Stupoarea durerea de-a fi tânăr cândva şi poet legat de pământ.

MINUTUL FERICIT

Lui Florin Mugur, în amintire

Crepuscul ori seară – finele veacului – chiar ora când vine melancolia şi patinează cu graţie în rondul fântânii arteziene.

Noi doi şi câinele Fix preumblându-ne vorbim şi vorbim în vuietul vremilor – viscolului…

Ah, minutul de fericiredoi poeţi şi câinele Fix vorbind urlând şi nici auzindu-se.

Aici chiar kilometrul zero – sens giratoriu – vârful ruinelor şi-al poeziei urându-ne în vuietul urbei anului nou în golul tot mai gol

— Şi nici minutul de fericire…

ARHANGHELUL MELANCOLIE

Vine Melancolia arhanghel în veci întristat pe drumul în pantă cu pantan dezgheţ – zalele sale metalice reci spada-însemn pergamentul de preţ.

El merge plutitor citind într-o stingere într-o fostă lumină a lumii. El ne vesteşte cu limbă îngerească dezastre măreţe viitoare dezastre.

— Ce zici străine sau îngere pe panta lumii-n dezgheţ?

— Cuvântă lumea cu vorba ei proastă la cuvântarea-nflorită la discursul de preţ…

Şi nu se ştie ce zice nici nu se ştie răspunsul Nu se-nţelege. Nici nu-i tălmaciul de faţă. Trece-un arhanghel – se spune. Citeşte un

ultimatum – se zice/se aude pe panta lumii-n dezgheţ în îngheţ…

STIRPE

Pentru ziua cu ploaie pentru ceea ce nu voi putea spune afirma/retracta pentru ceea ce azi mi-e străin pentru zilele fertile şi secetoase pentru toate anotimpurile ţărăniei mele poetice această sămânţă zvârlită pământului – ducă-se pe pustii!

Şi ea încolţeşte umplând pământul de poeţi şi Dumnezeu obosit să trăiască minunea obosit să ne ducă de mână la şcoala ierbii obosit să ne-nveţe litera a şi litera b şi litera z

Dumnezeu bătrân ţăran şi poet scârbit de plaivaz de şcolari aşteptând la o cină de taină pustie sfârşitul vremilor scrisei.

CÂNTEC DE STEA

Rodicăi Iulian

Şi apa picurând pe coarde şi tri-lu-li şi tri-lu-la s-or şti vreodată doamna mea aceste cântece de stea de lipsa stelei vestitoare la vremea ta la vremea mea?

Ci nu-i sfârşit nici început în clipa strălucind de moarte privirea trece mai departe de vremea ta de vremea mea.

În turnul veghetor păunii resfiră cozi medievale trăim şi azi în raza lunii aceste sfâşieri natale.

Ne-a fost ne este scris de scris să repetăm aceeaşi soartă gâlcevi şi fală prea deşartă dar, doamne, noi crezând în vis;

ostatecii acestui vis acestei rădăcini natale menindu-se spânzurătoare – dar, doamne, noi crezând în scris aceste cântece de stea de lipsa stelei vestitoare la vremea ta la vremea mea.

ORA EXACTĂ A STINGERII

Şi marele cenzor şi Golul istoric!

Cenuşile arderii – grămăjoara cât să faci o păpuşă un tiopa mitică *omul nou* la ceremoniile cu surle şi trâmbiţe cu tobe şi surle!

Cine mai ştie să dreagă maşinăriile interioare orologii cu păpuşi de tablă vopsită trecând arătându-se la ora exactă a stingerii?

Scrii noaptea în geam scrii bezna cu gheara tocită şi iarna umple cu alte zăpezi rana meningei – cuvântul înainte să fie citit divulgat.

TESTAMENT

Revolte în genunchi.

Când gura îndrăzneşte ţipătul genunchii moşteniţi se-ndoaie.

„Capul ce se pleacă, sabia nu-l taie”…

Ne-aţi scris în frunte cuminţenia înţelepciunea sfântă de

urmat…

Polemizezi cu bunul Dumnezeu şi cu strămoşii dar până una alta te îndoi.

— Ce ochi ce limbă dulce ce sânge blând ne-aţi dat cum le lăsăm urmaşilor noştri – moştenire.

Istoria contemporană scrie poveşti înălţătoare pe pielea noastră tăbăcită acolo unde jugul a ros adânc – jerba patriotismului!…

Noi demni de-naintaşi născându-ne urmaşii gata înjugaţi.

FUNDĂTURA (KITSCH – MONUMENT)

Repeţi poezia de ieri – de anul trecut repeţi fantasticul banalul

Keeveniment gândit despre fine spre cauză înspre cauză către efect.

Şi iar câteva leit-motive la zi: *frica greaţa* de tot *realul* – *absurdul istoric* delimitat – nelimitat *fundătura*!

Te inspiră – o cânţi de-un veac de-un mileniu (destin şi mit contemporan)

O urăşti o glorifici îi închini osanale sarcastice o duci în spinare – cocoaşă Kitsch – monument.

Repeţi poezia de ieri de anul trecut:

Fundătura – creaţia ta şi tu creaţie-a ei până la disperare/exasperare simţind-o matrice – ereditate.

MĂSCĂRICI

Privesc prin geamul florilor de gheaţă la viaţa care trece-acolo cu urătorii de urale de *ura* şi de *ură* noi *urând* de *ură* în *uralel*

Pedeapsa noastră: să urăm-urând să-ntoarcem sensul urii cu faţa sărbătorii să facem strâmbătura urare veselă cu gura la urechi

— O tăietură subţiată gura lama despărţitoare între una şi alta între ură şi urale.

Ce limbă, Doamne, mascara însoţindu-se cu lauda într-un alai prea colorat când din afară nici nu se disting negrul de roz doliul de poleieli!

Noi trecem veseli măscărici – poeţi limba română tragica bufonă ne recunoaşte fii urmaşi – înaintaşi – urmaşi…

DUMINICA TOMEI

Şi Toma îndoindu-se iarăşi atingându-te cu degete văzătoare gândind îndoiala încă după ce s-a convins

— Pentru că, Doamne, fiindcă din cauză, Doamne, că nu avem nimic mai al nostru mai istoric şi mai al nostru decât îndoiala lasă-te

atins cercetat încă şi încă odată.

II Austru – etajele vântului

PASUĂ. REA ANTENĂ

Bx? îstă o pasăre la ultirmil etaj – Paărea golului unv ţipăt strident – pasărea ţipăt!

Iio văd niciodată d – în îi spun pasăre – Pasărea Antena

egăsind alt nume acestui ţipăt – guşi de neant acestui crepuscul jumătate foc – jumătate cenuşă.

E o voce-n schimbare – o spaimă în creştere iese din necunoaştere cu pliscul cu ghearele cu ideea de pasăre cu tot.

După glas o cunosc:

e o pasăre mare de steme pasărea dublă.

Pasărea cutremurelor

— Stă în golul rămas pe antena cea mai înaltă.

Priveşte. Şi aş putea să-i descriu penajul clonţul ochiul teribil capul rotit aţintit încoace-încolo declamarea funestă – abisală:

„Cine are urechi de auzit…”

E o pasăre-n creştere – între timp a crescut vocea ei spartă trufaşă stridentă suie odată cu primejdia vestea peste oraşul întreg.

Nu o văd dar o ştiu o presimt. Gândul meu îi repetă înăuntru ţipătul nalt înfricoşat să nu uit cumva cum sună cum creşte frica noastră cea de toate zilele – Frica!

COCOŞI – ETAJELE VÂNTULUI

I

Se-aude tresaltă şi jubilează

Oraşul! Se face un halou de aur pe zidul terasei ochi gol şi tristeţe şi gol poleit.

Se-aude cocoşul de-amiază cântând la etajele vântului. Austral inspiră cocoşii la ceasul regretului expierii de-amiază.

II

Arunc în haosul vântului muzei inspiratoare

(ţiganca în fuste înflorate – înfoiate

— Kilometrul zero la cer!)

arunc hohotirea de-amiază praful gunoaiele urbei trăncăneli fără istov nostalgii aurite de Curtea Veche.

Clopot de amiază şi capăt de veac oraşu-şi petrece în dang; spiritul mort

— Flori şi boleşniţa ofilire de ev de final kilometrul zero în cer!

III

Auzi prin rafale de vânt de vânt păcătos de tinereţe a toate păcatele antene/fiare ascuţite-n Austru voci de metale incomunicante chemări şi coraluri de temple-n ruină

— Tinereţe aleluia la temple-n ruină!

Ascultă Austrul zeul deşartului trecând prin molozul vârstelor urbei sunând clopoţei la grumaji de cai de fantasme – vântul de-amiază – Austrul prin ruina oraşului anilor kilometrul zero la cer.

IV

Plângeri de-amiază secătuite secate L aici aşteptând să-mi cadă în poală capul domnului decapitat.

La kilometrul zero – sens giratoriu undese-nchide vremea-laţ şi se deschide timp următorilor domni şi poeţi descăpăţânaţi

— Aici unde se întronează

Austral.

domnul deşertăciunii – deşartului şi lumea pe limba ei piere…

Ascultă oraşul sec – sonor ca o toba în care bat zeii pustiei chemând la ceremonia *niciunde I nicicând*.

Ascultă tignalele ordinii dezordonând fluxul gândirii oprită asurzită-n răspântii urbane când numai haosul scapă se ordonează în sine – un hohot de tobe de goarne urmând procesiunea – 77

Zeii pustiei deşartului *oriunde I oricând*…

VI

Tristeţe leşioasă de amiază lene şi galben – icterul urban o păpădie se deschide ochi anxios şi văz sătul să vadă.

Aici în cer în gol – la ceasul plutirii lente de obiecte nefolositoare când lumea se debarasează de suveniruri de istorie

(chiar tu – cu gesturi mici uituce rupi scrisori file de manuscrise…)

În lenea galbenă balcanică

— Lehamite şi inerţie de amiază – când clopotul de mort azvârle-n vânt aur scrumit neglorios praful şi pulberea.

VII

Ce râs ce lume ce joc în vecini – în vecinătatea străzii urbei amiezii

— Deşănţare şi dans încăierare – acuplare de trupuri ce joc în amurgul fantast perechea pe macadamul murdar în picioarele goale

— Ce urbe ce ziduri cu sfinţi coşcoviţi ziduri – ruinuri şi seara cu

ochii în cearcăn de aur ostenind să privească să ne privească apocalipsa nesimţitoare.

VIII

Acolo sub blitzul solar zidul opus prin toţi porii humei fresca – reziduul luminii.

Domni şi doamne distinsă adunare de capete – scalpuri coafate înalt înclinându-se unele spre altele vorbind tăinuind la întâlnirea de-amiază sentimentală.

Şi eu la fereastra de-aici salutând cunoscuţii şi cunoştinţele şi minunându-mă

— Cât de bătrâne – ridicole feţele-acelea boite cu humă şi ce demodate pălăriile – ţepele!

IX

Ţipăt strident – ultrasunete lovire de săbii subţiri spije metalice incandescente izbind timpane – muzica urbei incendii purtând scânteia nimicului periculos.

Lasă cutia pandorei închisă. Ora toridă şerpăraia puieşte-n călduri invadează inconştientul.

Dormi. Aşteaptă calmarea în cer şi pământ vocea-n crescendo – descrescendo amurgul… Stingerea ţipătului.

PETRECERI

Vecinul meu cocoşul şi cântecul de-amiază vecinul meu oraşul petrecând în sunet de ţignale de alarme – vecinul meu aproapele surdul şi orbul chivernisindu-şi sărăcia praful de pe tobă vecinul meu străinul oraşul inerţiei viermuielii corul hlizit ori tragic – ură şi urale!

Beţivi şi cerşetori – aurolaci cum ies din găurile de canal şi din ramurile ctitorite pentru n veac.

Vecinul meu la ultimul etaj poetul ori cocoşul – cântători la ceasul lepădării de istorie.

ECHIDISTANŢĂ

Să nu zici că nu ai trăit că nu ai fost fericit în oraşul echidistant între munte şi mare înmâlit în praful germinativ în lălăiala de sâmbătă – duminică în băşcălia lui pitorească renovând istoria/politicile şi alte faţade.

Şi câte valuri de inspiraţie! Râul târând mirosul – miasmele limbuţia ţigănită petrecerile – armonici de mahala!

Invizibile porţi de orient în amurgul călit-coclit-poleit distanţa dus-întors în melancolie.

Urbe inspiratoare!

Norocul nostru să ne naştem aici să fim cetăţenii prafului – pulberii

— Să nu zicem că nu am trăit că nu am fost fericiţi…

DOAMNA GALBENĂ

Intru pe poarta oraşului. Bine-ai venit, Făt Frumos!

Astfel zice Doamna Galbenă Galbena Doamnă – şi mă prinde de gât şi mă saltă în nori şi mă duce – Tu nu eşti pasărea galbenă eşti macaraua…

— Tot una zice doamna galbenă şi-mi taie-n două emisfere ţeasta.

Şi îmi disecă sufletul duios până la pulbere şi os.

Nu mai cânta pasăre galbenă în cerul munţilor în cerul asfinţit.

Răsare sau apune steaua.

Eu trec în clonţul păsării de-oţel muza oraşului.

ECORŞEU

Torid – la soarele torid eşti exponatul-ecorşeu tu jupuit prins în cârlig până la suflet sângerând iar muştele îţi dau ocol şi te aleg rod seminţiei inconştiente optimiste;

oh, viemuşorii se vor naşte curând din sterpăciunea pântecului din inima care se zbuciumă tot ideal şi tot platonic – ei nu aleg ei nu fac nazuri în sânge crud te-adulmecă până la rana metafizică – eşti hoitul suferind de sine într-un cârlig mai nalt fălos – istorica măcelărie!

Torid la soarele torid tu exponat de vremi sterile puind în sinea ta ironică aceste visuri acest mişun pe hoitul – in memoriam…

PAS PE LOC

Aceeaşi muzică aceeaşi mahala de Orient – de Occident acelaşi Nastratin plimbându-şi fală şi mizerie lehamite şi foame laolaltă acelaşi spirit dedulcit la lene ori băşcălie veche acelaşi joc pe loc – nisip istoric hulă măcinare acelaşi pas pe loc pe loc pe loc…

PRIVEGHI

Mai latră un câine-n deşertul lunii mai trece tramvaiul nocturn mai moare cineva se mai naşte vreunul comă lungă cât durerile facerii.

Naştere – moarte se dă şi se ia cu aceeaşi măsură aceeaşi durerea priveghiul…

Noaptea bate o tobă de lună o tobă de lună plină şi vin mascaţii vin oamenii vechi la priveghi.

— Maică Moarte în durerile facerii!

Parcele stau turceşte aşteaptă rod seminţe de floarea-soarelui în balcoanele mici atârnate la streşini urbane.

CALEA TÂRGULUI DIN AFARĂ

Acelaşi tramvai – acelaşi macaz ah, fierăriile fiarele acelaşi tramvai (să-i spunem Dorinţă)

— Şi noaptea se-afundă-n vacarm în mister!

Filmau pe calea târgului de-afară şi Domnişoara Hus şi Pena Corcoduşa şi cei trei crai de Curtea Veche poleiţi filmau ultima oară Târgul din Afară şi noaptea se afundă-n ruine-n mister…

Şi un tramvai – totuşi Dorinţă trecea peste inima mea de anul nou de iar anul vechi sorcova vesela ne ura colinda la mulţi ani – sorcova vesela sperietoarea…

DUMINICĂ ŞI VÂNT

la etajul miilor sutelor fracţiilor – se zbat antenele în vânt aceste terminaţii ale norilor legate de gleznele noastre de fuga oprită.

Imaginează-ţi peretele alb înflorirea muşcatelor – culori deschizând uşi în aer uşi lovite de peretele alb în vântul amiezii.

Închipuie-ţi că aş putea să fiu cu ochelarii mei de cal modern la bariera de nord unde se aşteaptă un ev trecerea mărfarelor.

Închipuie-ţi închipuie-mi acele stadioane mov pe care zboară inefabilele huiduieli şi mingea.

Închipuie-ţi această amiază albă uşi trântite de vân*t* m şi floarea muşcatelor deschizându-se în ţipăt;

ochiul meu concentrat mistuind mistuit.

INTERIOR

Închide uşa. A venit Străina. Prin toată casa simt curenţii prezenţei. Se aude-n aer o respiraţie ghilotinată scutură umbra peste urme o crizantemă galbenă.

Se face-ntruna noapte din septembrie. Tăcerea intră în pian în cercul lămpii şi în lentila ochelarilor de soare – prin ei se mai vedea aseară marea şi doi înotători – nuduri iluminând în larg…

Şi iarăşi paşii – puncte de suspensie…

Femeia din portret în verde crud – ovalul feţei înclinat pe-un câmp de fugă.

În foc se-aud ceasornicele cântătoare orgia timpului care se mistuie pân’ la cenuşă. În geamuri adâncit chipul de-acum se face ieri.

Pun palmele deasupra. Singurătatea se revarsă peste…

PRIVELIŞTI DUBLE

Privelişti închise în vis.

Trec dintr-un vis în alt vis din odăi în odăi din privelişti în alte privelişti închise.

Un aer închis multiplică veşnic ecoul închis.

Jos oamenii încearcă să fugă din priveliştea mea şi eu le strig de sus – degeaba n-o să reuşiţi.

Strigătul meu şi al lor nu se ajunge e numai ecoul închis auzindu-se închis.

Eu însămi îmi iau avânt să visez peste ziduri şi ei mă ţintuiesc în priveliştea lor îmi strigă ceva – le văd pumnii şi gurile ameninţându-mă.

LEGENDĂ

Iubire vii cu ochii închişi pe Calea Victoriei şi oamenii strigă prindeţi Paiaţa!

O, ce păr frumos are ca un castan radiind ca un castan plin de castane ţepoase cu miezul amar – prindeţi Paiaţa!

Ea fuge râzând cu litere cu însemnele sacre prin buzunare;

ea fuge pierzând câştigând în intensitate. Un foc dăruindu-se lumii un hohot o senzaţie de gol de imens de adio.

Iubirea mea – mă rog, nu-mi speriaţi iubirea.

Prea târziu – mi se spune s-au scuturat castanele au trecut maşini peste castane au murit o mie de castane sub roţile lumii pe Calea Victoriei.

PRIN GEAM

Vedenia nopţii prădată afară.

Mortul frumos îngheţat întins la pământ tatuat cu semne cu stele până la sânge şi întuneric.

Cineva o să-l prade.

Cineva are să-i taie aripile cineva o să-i smulgă pentru disecţie inima constelaţia sângelui;

cineva îi va închide ochii cu teamă va zvârli cineva peste leş o haină prea scurtă cineva îi va aprinde la creştet o lumânare.

Ceilalţi vor dormi după uşi încuiate după porţi zăvorâte să nu fie complici să nu fie martori să nu fie judecători să nu fie – nu!…

GRATII DECORATIVE

Prieten Oase tristeţi. Aceste gratii sofisticate cum îâişală.

— Suntem decorative sprijinim privirile căţărătoare. Putem susţine spânzurători subţiri foarte subţiri.

Luna a. pare prin romburi forjate clar de lună prin grile prea graţioase.

Totul este să nu evadezi să vezi să gândeşti dinăuntru. Să le accepţi datul motivul decorativ al claustrării.

Poţi planta trandafiri urcători înăuntru.

S-ar putea ca ei să-nflorească – ohoo…!

INTERIOR – CATIFELE

Draperii catifele în geamuri – odaia păstrează noaptea reziduală scurte blitz-uri vise în memoria fără memorie…

Asculţi viscolul trezia zilei – înzăpezire uitare.

Dragostea un măr din care ai muşcat aseară urma dinţilor în carnea fanată

— Arunci fructul la coş cu poemul neterminat

(iubirea faptul divers un pumn de frunze de toamnă nimicul nopţii zburat în vânt…)

INSOMNIE

Ce mai fac bărbaţii iubiţi vreodată?

Cum îmbătrânesc – ce visează în nopţi târzii când se-aşterne zăpada la geamuri şi umbrele se strâng înăuntru fără chip doar şoapte – voci cunoscute?

Ce mai fac bărbaţii iubiţi

— Mai exist în amintirile lor în nesomnul nopţii de-acum?

Mai scriem poeme de dragoste când singurătatea bate în geam şi din toate culorile doar albul – negrul rămas?

Insomnie mai zgârii pe geam printre florile gheţii numele – urmele…

Dar cum îmbătrânesc bărbaţii iubiţi vreodată

— Cum îmbătrânim?

ELEGII BUCUREŞTENE

I

Amiaza – şi trap-trap voioasă pe bulevarde cobea sulemenită pe bulevarde.

— Atât senin, Doamne!

De-nduioşare lacrimi se scurg – pacuri se scurg pe obrajii urbani.

Şi ea tocmai la ora când vizitează oraşul când trece poduri tocmai când apa duce mâluri chirpiciul istoric.

Sărutul trimis pe vârful degetelor aerian fluturesc – Moartea

împarte săruturi ruinelor.

II

Într-un cer rozaliu sumbru vântos ochi concentrat dilatat dedat viciului vizionar ochiul singur planând peste oraş

— Aventură insolit inutilă figură de stil cu azur cum un fluture rar în insectarul serenităţii.

Tristeţeo!

Aeroplane vin de departe presate de sunet pe cerul oraşului – rămân doar amprente de aripi de vis.

Adio – dor desuet aventură romantică imposibilă

— Cine ne dă dispensa de vârsta de limite?

III

Singur orbecăi urli în tine ca-n peşteri şi se prăvale senin – avalanşă de bleu de senin.

Ca şi cum nu urâtul nu frica disperarea noastră de toate zilele te-ar îngropa ca şi cum fericirea binecuvântarea îngerii domnului ţi-ar turna în creştet cenuşa azurului botezându-te astăzi: Celesta! Huo, Celesta!

Doamne, eşti marele ochi mincinos ne zvârli praf în ochi – seninul seninului minţi cu atâta candoare peste oraşul – maidan presari senin viorele-albăstrele…

IV

Sus între porumbeii flămânzi la nivelul acoperişurilor turlelor dangătelor scriem imnuri Absenţei zburătăcim de colo-colo de pe acoperişul acesta pe celălalt gângurim pentru că Doamne ne-ai dat doar acest gângurit limbă revoltă pentru strâmtoarea de sus şi de jos – cântecelul de limite.

Până şi anotimpurile s-au strâns strâmtorat vară şi iarnă – iarnă şi vară numai gerul – canicula numai frigul şi foamea şi dragostea dreptu-nmulţirii prin lege…

Uneori mari asfinţituri bântuie sus fluidul mărilor ţărilor steaguri şi prove sparg închisorile cerului – porţi de răsărit de nord de apus cad se topesc în aur himeric în iluzoria eliberare!

Mai avem asfinţituri frumoase oraşul cu mari asfinţituri

— Păsările se-avântă în patru ferestre translucide se izbesc de sticla unui cer ravisant oţelos.

Recad pe aceleaşi acoperise reîncep imnul de foame de limite cântecelul lăsat moştenire cu cele zece porunci…

BISERICA ÎNGROPATĂ

Greieri flori albe flori crude vin seara târziu târând peste pietre Dumnezeul meu mort peste pietre;

trec piaţa de parcaj printre viteze latente prin oraşul ruinat între ziduri şi stele târându-mi Dumnezeul mort – de leşul lui miroase tot oraşul până la florile bisericii îngropate până la etajele douăzeci până la ochiul mort al lunii oraş duhnind a hoit divin.

Trec spre mansarda mea dintre antene şi erezii poetice târându-mi Dumnezeul mort.

ALAIUL

Dricul în negre valtrapuri caii gătiţi cioclul purtându-şi chervanul prin urbea noastră de anul nou.

Ei trec într-un halo de ceaţă prin zloată şi câini vagabonzi şi ţigani urători urmează alaiul mahalăli – amintiri demolate.

Şi mortul nu-i mort ca toţi morţi şi nu stă cuminte între flori imorte (

e duhul oraşului chipul de aer de sticlă pictată între sorcove-vesele plimbat în chervanul îndoliat.

Se duce se pierde alaiul pe calea Târgului din Afară prin amintiri duhul oraşului – mortul anului nou.

INSTANTANEU ÎN GEAM

Sunt chemată de-afară din frig sunt strigată cu numele acesta tocit scris prin acte autobiografii identităţi – ispăşiri…

Mi se aruncă în faţă numele bulgărul de zăpadă – o glumă proastă! – gândeşti primind izbitura în frunte simţind cum se scurge lacrimă roşie cum te înseamnă – imposibil să-l negi – să-l renegi!

Ei râd în geamul spart mă arată cu degetul…

ORAŞ DE ANUL NOU

Oraşul obosit. Şi eu, închinăciune!… Târziu trec troleibuze mascate roşu-negru şi veacul stă să moară pe buza cântecului.

— Rimează râsu-plâns la infinit?

De ce mă-nşeli iubire carnaval cu cearcăne verzui?

O, sărbători de moarte cum vă trăiesc avid în piaţa de parcaj c-un oţetar în cer.

Oraşul e frumos. Visează-ngenuncheat la molecuole roşii strivite sub traverse.

Mi se aruncă-n braţe buchetul imortel şi lumea-i inundată de plânsul imortel…

FANTASTICUL COTIDIAN

Fantastice gloate fantasticul cotidian! Cum îşi sunt pe măsură cu supramăsură!

Li se comandă să aplaude să rabde să tacă să iubească-urască să se-nmulţească

— Chiar când fac dragoste planează asupră-le ochiul cel mare dictator chiar când se detestă se înmulţesc – înmulţesc seminţia blestemul.

O ţară flămândă cu burta la gură monumentala burtă-ctitorie!

Ne cântă veacul de aur la cap aleluia;

cu ochii închişi laş resemnat repetăm – aleluia…

OSTATEC

Aici voi rămâne veşnic ferice în celula cu deschidere la norii în trecere; aici voi rămâne ascultând pasul mic ronţăitul de şoarec furişarea vremii prin zid;

moartea acestui zid acestui spaţiu încărcătura calculată – doar atât cât este nevoie – aşteptând detunătura mică explozia privind vasta risipă a norilor promisiunea mărilor ţărilor – eu şi plantele mele în – ră – dă – ci – na – te aici în atât de puţin cer atât de puţină iluzie rădăcini sărace lăudăroase.

21 DECEMBRIE

Ninge subţire absent oraşul se-afundă în gropi comune în uitare – peste pospaiul memoriei pospaiul zăpezii.

Cruci colective-n răspântii coroane – certificate de eroism „luptătorilor în decembrie – gloria”…

Vorbe – discursuri rupte duse de vânt… Copiii cu miei ne urează libertatea încoronată cu flori.

Peste discursuri – fala discursului strigarea copiilor – reclame la zi.

Ninge subţire absent peste urbe groapa comună.

MOŞ CRĂCIUN

Oraş sărac în sărbători un drog sărac aurolac îngeri murdari târându-şi aripile pe străzi dezerte îngheţate…

Ce vis visează vagabondul strângându-se în subterane în pântecul oraşului?

O burtă milostivă născătoare în care-i cald şi încă bine de dormit ’nainte să îl lepede blestem – oraşului…

Măcar drogul sărac adus de Moş Crăciun să-l fericească până-n

zori.

COLIND BUCUREŞTEAN

Copil cu mielul orfanii Crăciunului fără Crăciun copilul mielul în ieslea oraşului – trei magi aduc smirnă tămâie aurolac…

Ce vise visezi mielule? Cine te taie mielule?

Şi iar metroul – paşii peste paşi.

Sunt mese festive-n oraş foc de-artificii bal de cristal în oraş…

Copil cu mielu-n braţe – icoană-n geam prin flori de gheaţă florile dalbe flori de gheaţă.

ZIDUL MARTOR – CLOACA MAXIMA

Chei, la zidul martor *Cloaca Maximal*

Acolo se scurg reziduuri istorice amintiri – obsesii istorice acolo sânge şi bocet moloz – era de aur gunoaie discursuri ovaţii disperări poleite…

Ruine soboruri de pomenire şi iar amnezia şi iarăşi memoria – Doamne, ajută-ne!

Trei crai mai umblă cu steaua mai rătăcesc spre Curtea Veche.

În Bucureştii memoriei fără memorie.

COLIND CU STEAUA

Copil cu mielul *steaua sus răsare* copilul mielul *vestea minunată* copil şi miel *florile dalbe*…

În staţia metroului paşii grăbiţi sărbătoreşti şi tiribombe şi colinde – tot râsul-plânsul zoaie şi funingini.

În ieslea publică săracă mielul – copilul cerşetori în frig în zloată.

HLAMIDA

Lumină tristă plâns de aur – zoaie pe faţa urbei când zidurile se-nveşmântă în hlamidă de dictatori nebuni de leşuri sângerând la zidul poleit – al poleirii al laşităţii noastre.

Când filmul se reia – reia coşmarul execuţiei şi ne simţim atât de goi de singuri în răzbunarea noastră.

Şi când se-ntinde peste noi ca piele de chagri ca pielea vie strângându-ne din margini hlamida dictatorilor nebuni şi ispăşim blestemul devenirii cu o lume de strigoi.

ÎNGERI DROGAŢI

Copii drogaţii străzii – ce ochi de înger fără paradis!

Nici duhul de aurolac aură – lac şi aur – nimb fără aură nici plânsul de copil ne-maculat.

Ce să visezi – de unde vise? Guri de canalizare şobolani burtă gravidă – urbea săracă leapădă străzii copiii damnaţi – îngeri scuipaţi de gura lumii la Gura Gheenei – „piciorul de plai gura de rai…”

CU URSU

Umblă ursu ursaru cu ursu ură-ne ură în fundătură joacă ursul pe gheaţă îmblânzitul dresatul cu întregnatul!

An nou – tot vechi ursarii cu botniţă urşii în fiare joacă pereche de sărbătoare.

Nici spinări nu îndreaptă nici lecuieşte – joacă ursu pe oase sărbătoreşte. Cine intră în joc cine învaţă să joace joc pe gerul de foc tot pe loc – tot pe loc!

Joc de an nou de an vechi joacă urs şi ursarul – perechi. Ursarul în lanţ fiara în fiare joacă pereche la sărbătoare.

CĂLUŞUL

Ah, cum petrece naţia cum saltă

Călușul – Călușarii în aşteptarea clipei discursului!

Înălţătoare vorbe vorbe vorbe nici grase nici îngrăşământ pentru ogoare. Ogorul naţiei sătul de viituri.

E miezul nopţii – auzi.

cum bate gongul stelar cum plânge-n sine celula eului.

O patrie înfricoşată asaltată de ape şi discursuri dar Călușarii saltă saltă în tradiţie până la cer – şi dincolo!

MILENARĂ

Rămân înapoi mă uit înapoi la marea tăiată în verde de gheaţă la magii cu steaua Craii Crăciunului la ţărmul închis în mitul de gheaţă.

Anul o mie – an două mii mileniul întinde poduri de gheaţă, între spaime şi lumi prorocii nebuni când steaua Crăciunului – bunăvestirii cade-ntre noi scrumită – îngheţată.

UTOPIA CU GURA DE AUR

Umblă colindele colindătorii utopia cu gură de aur.

Auzi oraşul – petarde puşcoace inflorescenţe de aer guri de aur menindu-ne fericire – elucubraţii…

Dar eu mă întorc în oraşul de ieri mizerul aurit de nostalgie – eu mă întorc la fericirea personală (auzi, personală!)

şi la plimbările noastre pe Delaul Mitropoliei privind perspectiva oraşului şi demolările pe când mai scriam poezii şi ne tocmeam cu cenzurile-cenzorii pe când visam-uram-existam…

Azi stau în faţa aceluiaşi geam cu priveliştea inspiratoare zidul

opus – al reziduului – scrisul istoric – indescifrabil.

LACRIMĂ RASĂ

Auzi cum petrece oraşul cum treieră vorbe cum înfulecă vorbe de frica morţii sarmalele reci şi spaimele reci de frica morţii şi lume cu lumea îmbrăţişându-se viii cu morţii şi viii în piaţa din cer.

O lacrimă, Doamne o lacrimă rasă la petrecerea lumii când suntem doar noi îndenoi şi zâmbetul sloi – şi-n geamuri tot gheaţă tot floricele şi imortele.

DE-A POPA PROSTU

Hei, ce trăsnaie de Vinâroaie când râzi ca prostu-n geam ca August Prostu' şi trişezi cu moartea-n jocu de-a Popa prostu.

Joci însuţi tu cu fratele nu şi-n geam vezi cărţile lui vede cărţile tale şi vă-nşelaţi unul pe altul unul cu alta – Moartea cu soarta şi ortu la Popa prostu.

Hei, ce joc ne jucarăm – zici şi arunci poeme – şi aruncă arşici şi aruncă gioale şi giolişoare visele – spaimele tale.

SORCOVA VESELA

Oraşul se aude cum petrece şi se petrece de la an la an oraşul jubilează abisal – chiolhane şi mizerie (hei, cum să schimbi oraşul?) Lumea civilizată-i dincolo ferice şi aplatizată – strălucită ci noi visând-o idealizând-o!

Dar noi – noi pitoreştii exoticii *ne râdem* unii de alţii înde noi noi sorcovim cu sorcova iar vesela maidane noi colindăm cu capra-n fundături – alaie – laia de ţigani ne-aduc colindul şi mieii cu norocul – fundele roşi pe blăniţe albe cuţite-nfipte-n gât

Sorcova – vesela!

EXECUŢIA

Vis la butucul execuţiei

— În jur e galben negru împrejurul – tu stai visând securea fulgerul tot stai şi cine să te graţieze?

De când aştepţi au înflorit copacii călăii-au fost schimbaţi nu-i recunoşti şi nu te mai cunosc.

Tu stai la fel cap şi butuc – pereche tot aşteptând să cadă tiranul ori securea.

De când se-amână execuţia – de când! îngenuncheat te-afunzi cu trunchiul în pământ ai şi început să te împerechezi cu viemii şi seminţele în imortalitate.

ANIVERSARE

I

Chei, lalună nouă minciună radioasă sau alcool sau drog – iluzie plutire-n irealul fastuos!

Orașul poleit străzi lungi pe care rătăcești singurătatea dusă de colo colo – piatră cutie goală de conserve – pe-ua caldarâm denivelat atât de zgomotoasă – cum trădează cum te arată-ntregului oraș…

De-ar fi avut copite de cal singurătatea! Le-ai fi înfășurat în catifele. Ai fi trecut în lună neștiut doar umbră lungă șuie de aur descojindu-se…

Decembrie-nceput poate final – poate finalul.

II

În noaptea nopților în zornăit de-antene nici steaua magilor nu mai găsește drumul lipești pe geamuri stele vestitoare de poleială și îți sufli-n pumni.

O noapte – muma miezului de noapte roade pădurea – fier-betonul și te găsește ghemuită o fiară mică speriată arunci iubirea între ea și tine arunci poeme vorbe să te apere – când simți în ceafă gheara inefabilă și șoapta ei de joacă a jocului – te-am prins!

Glumeață, cum împrăștie sufletul – sufleţelul ei milos cum te mai apără-n uitarea tuturor ea amintindu-și singură de tine…

III

Am să petrec să beau sărbătorește să uit ce se întâmplă dincolo.

Ce se întâmplă dincolo? Nimic. Dar să păstrezi un dincolo să urli dincolo cu mâna pe gură – căluș și tu căluşar ţopăind între aici și dincolo dincolo la ceremoniile eternității.

IV

…că nu mai suntem decât amintirea pe un cer foarte bleu ravisant și amintirea ce mai înseamnă acum când stai pe soclul nemuririi și copiii te sorcovesc cu sorcova-vesela?

Cum nu mai suntem decât amintirea proiecția nimbată pe zidul opus și muzele cum stau ele acolo împăiate – animate și copiii vin le urează cu sorcova-vesela!

Și ziua de întâi poleită pleacă se duce cu luminile ei ireale – o sanie trece – targa pe uscat hodorogind miracolul noului an.

MOARTEA OFICIALĂ

Auzi – afecțiune și respect! auzi – în haosul afecțiunii respectul nu știu cărui…

Cum ai visa pe-un maldăr de otavă și greierii – afecțiune te-ar

asurzi! Când nu mai eşti decât cu tine – unul şi-n jur – singurătate.

Şi-n jur găteli festive – sorcove şi nici vecinătăţile nu simt spaima de tot – râsul de tine însuţi.

Şi te întorci la *ţară* şi la *neam* – două abstracţii singure tot goale când revii măcar să asculţi tristeţea greierul – Moartea oficială.

AGORA

Eram într-un oraş al surdo-muţilor tunase şi-i adunase acolo – câţi mai vorbeam mai auzeam normal deveneam peste noapte minoritatea.

Strada se umplea de gesturi mari parcă se trăgeau funii de clopote – văzduhul bine izolat catifelat în pâlnia urechii să tot urli!

În piaţa mare în exemplara agora oratori surdo-muţi se întreceau în discursuri elocvente surdo-muteşti.

Probleme importante se dezbăteau la zi realizări perspective măreţe – doar noi ceilalţi nu pricepeam nimic prinşi între semne consemne doar noi obişnuiţi să vorbim s-auzim asistam neputincioşi la comedie în respectuoasa tăcere doar noi anormali vorbind prea tare – auzind prea mult…

Se aşteptau legi pedepsitoare pentru grai şi auz – agitaţie publică aşa că într-un târziu făcurăm toţi pe surzii pe muţii – cum se pricepu fiecare.

MEGAFONUL CENTRAL

Acelaşi azi biciuit poluat buşit din toate părţile aceleaşi alarme bruiaje antene – contra antene violenţe – violări – violentări timpul… spaţiul dat.

(în aceeaşi răspântie a orei 14

nebuna sulemenită cu funde roz – roşii – roz părul zburat speriat

Madame Pampon nebuna îmbulzelii ţine discursul istoric…)

Vântul ascute nervii cili vibratili cresc haotic în aer atârnă stufoşi de balcoane captează elanuri entuziasme tonusul vital al oraşului într-o imensă pâlnie de megafon megafonul central comandă mişcarea browniană de înviorare (buzna/cozile – huo!)

Nervii noştri se întind şi întind şi întind frenetic – ora 14 răspântia centrală…

MIDAS

Bulevarde trasate de lună cerşetori poleiţi cu lună cornete acustice – gesturi majuscule.

Alergi purtat de un vânt de un halou eşti împins prin istorie de un târn aurit arunci scuipatul de aur în faţadele poleite eşti Midas blestematul – eşti Midas protestul se face ave şi aur greaţa refuzul – hulă de aur!

Împins înainte de o spaimă iarăşi elan iarăşi elan aurit.

GROAPA CU LEI

Doamne, cum mă arunci la groapa cu lei şi fiare suntem noi cu noi *euri* cu semn schimbat vrăjmaşe firi firilor mele şi cel care-mi sare în ceafă e însuşi aproapele semenul alter-ego străin şi arenă e lumea în războiul cu lumea.

De ce nu aduci, Imperatore fiare cinstite să ne sară la gât să ne sfâşie de ce mână în arenă eul-fiară în locul fiarelor?

„AŞTEPTÂNDU-L PE GODOT

Cer bleu cenuşiu pe care-l vor umple ciorile cerşetoarele-animatoarele embleme oraşului – ţipând croncănind pe antene cerescenţe vidului comunicant

— Ce să comunici cu cine?

Aproapele nostru se-afundă în pubele în molozul istoric.

Şi aşteptându-l pe Godot şi asaltat de oaspeţii funebri la ultimul etaj te-auzi urlând răspântitei dezerte

— Nu va veni niciun Godot!

Dar cui să-i spui vestea presimţul inspirat de corbi de negrul lor humor croncanitor cu-acelaşi nevermor?

III Variante de singurătate

CETATE

Să ne plimbăm

Domnule Mandarin – Mandarină aceste bulevarde împart cu dărnicie în dreapta în stânga singurătatea.

Bate vântul de vest trezind giruetele pe-acoperise – această muzică specială această melancolie gust de zăpadă şi zgură pe vârful limbii.

Miezul nopţii, dormiţi în pace!

Din când în când ne vom întoarce să ascultăm aripa de grifon a lunii pe-acoperişuri coclite;

din când în când vom reveni şi căuta măsurile mării pe ziduri adio, cetate din vis – cum te scufunzi cum ne scufunzi în mare.

HIMERA NISIPURILOR

Amurguri – ceasul care ruinează cetăţi şi paşi la ţărm amurguri

– nisip monumental!

Trece prin mijlocul cetăţii Vrăjitorul cântăreţul din flaut – o muzică fragilă iscând poate o ardere

— Nu simţi cum risipeşte? – abia de se aude roşul armonic cenuşiul grav ultramarinul

— Ultrasunete insinuând gustul somniei lenea moale uitarea-ncenuşată blând.

Se depărtează Vrăjitorul cântând prin mijlocul cetăţii şi roşul cade în nisipuri

— Ce pulbere ce scrum subţire! – amurg hipnotic – desluşim cu vârful degetelor oarbe o muzică poate o ardere.

CUPĂ

Vinul întunericul dragostea neinspirată-această cupă!

Veneţia noastră se scufundă.

Albastrul putrezeşte în safir marea de mult acolo:

ori piatra s-a stricat ori ochiul rugineşte.

Noaptea oricare anotimpul – poate noiembrie punând în piatra preţioasă ridul calp; poate aprilie suind în ochiul vinului albeaţa florilor de mucigai.

Vorbe, signor! Ce poate fi mai drojdie ca vorba?

Neinspirată-această vorbă şi cupă de pe urmă în care marea se trezeşte.

GRĂDINI MARINE

Ţipetele păunilor – barbarii strălucite!

Inaugurăm solstiţiul de vară clipa oprită în aer strigăt erotic – eretic focuri de artificii.

Înscrie-te în cerc apără-te de tristeţe de buzna de copoţeii austrului de îndoiala unora altora un şanţ de apărare jur-împrejur chiar dacă strigătul trece te-ajunge

— Una în flăcări prelungit repercutat în atâtea feluri ecouri de spaimă…

VÂRSTĂ TÂNĂRĂ – MAREA!

Dacă nu am pleca uneori de-aici şi de-acolo am urî locurile stabilitatea ne-am sufoca în obişnuinţe am încăpea în tipare am fi pietre la diguri am fi armate instruite apărându-ne limitele şi limitele ne-ar decora cu marele ordin al limitei!

Părăsim Marea.

Marea este aceeaşi promisiune frumoasă.

Vârsta nebună şi reînnoită şi tânără

Marea.

NATURĂ STATICĂ DECORATIVĂ

Mor fluturii în geamuri otrăviţi – un vuiet uscăciune ziua doare de oboseala-nstrăinării mirare sfărâmată lent

— Unde vom merge mâine poimâine?

E vara coş cu fructe şi cu viespi natură statică decorativă – şi ochii fluturelui cap de mort mă aţintesc în ziua frumoasă depărtându-se cu spaimele care mă distingeau odată de semenii rozalbi.

ÎN PLIN DE SOARE

Moartea venind prin soare desculţă colorată cu poala plină de pere;

neruşinată vine şi atât de tânără cu dinţii albi cu pulpe lungi arămite de vară cu poala plină de pere;

un pas de suverană şi râsul care vine – i-l auzi mult înainte de-a veni;

astfel se apropie pe cărarea scaieţilor mov – mâna ei bogată de inele şi sunete îmi întinde cea mai frumoasă pară.

PASTEL – CREPUSCUL

Mirosul ierbii sus sus – acolo hălăduind prea ferice – şi gângănii care ţi se urcă pe trunchi

— Descoperitorii lumilor necunoscute vor scrie cronicile – furnicar.

Şi vremea fiorii peste trupurile goale abandonate pajiştii;

şi deodată turuitul păsării-greier îngânând eternitatea.

La auzul ei se ridică femei şi bărbaţi în hainele lor nevăzute ceremonioşi convorbind pe pajişte sub curgerea vremilor de asfinţit.

PASTEL

De atâta vară mi se face somn. Se-mperechează fluturi albi în aer cad pulberi dulci polenuri o dragoste se istoveşte-n somnul solar în voluptatea uscăciunii.

Satiri bătrâni mai nălucesc prin murele desişurilor august sfârşeşte în curând trec nori înalţi la întâlnirea norilor iubirea doarme în cavoul fructului din care muşti cu dinţii lipsă.

CHEMĂRI LA „DUPĂ-AMIAZA UNUI FAUN”.

*

* * *

Cocoşi pe înalte terase de piatră vântul în crestele roşii – auzi disperarea cântând în ţarcuri înalte oraşul se macină se-mbuibă de soare.

Lumină blasfemie!

Ce aripi taie fastul amiezii inefabile patimi iluminându-ne.

Şi tu – alt/celălalt pereche ţie-însuţi dormind visând pe o piatră în vântul – triumful deşertăciunii – ave!

*

* * *

Vise somnii de amiază auzi cum ne taie Austrul cu limbă şerpească

— Dorinţe ispite târzii fierăstraie-n steril.

Aceste halde de piatră de minerească fală să scoată miezul din munte – sufletul nostru necunoscut lăsat batjocurii vântului şi alte cuvinte de spus cu alte cuvinte necunoscutul – enormitatea.

*

Chemări la „După-amiaza unui Faun" dorinţa lenevind pe-un trunchi.

— Eden impur!

Ce haos dulce fruct solar ce inefabil dans de-nchipuiri fantasmele multicolore dănţuind copite şi coturni pereche-n dans.

Dorim din când în când acest desfrâu când miezul trist când şinele se strânge să explodeze iar solar – nimicnicesc.

Auzi cum trece-Austral mirabila pustie cu limbi şerpeşti ne-mperechează şi iar ne taie – singuri singurătăţi în dans în dănţuirea morganelor de-amiază.

* * *

Auzi cum cheamă vântul de vest cum ne trezeşte cu goarne înalte cum joacă şi joacă fantasme barbare îndrăgostite.

Fauni bacante îndrăgostite urmând alaiul lui Bachus.

Dorinţa se strânge în sine – mă doare.

Iubesc acest vânt hohotind aur roşu – purpură vie neruşinata splendoare!

Petrec petrecerea urmez alaiul desfrânat melancolic în „după-amiaza unui faun".

CRESCENDO

Plajă lichefiindu-se în soare în muzică în descompunere hoitul vibrând în ritmul muzicii valului – mării – descompunerii forme

umflate în nisip de foalele solare gâfâind în ritmul mării verii – descompunerii viermi leneşi – viermuieli secrete pasiuni trecând prin nervii mai tresăltând de tensiuni ritmate – muzica vara descompunerea.

FESTIN

Cloncani imaculaţi şi prădători cu aripi îngereşti când se reped în val şi-l sfâşie şi scot din apă panglici sângerii şi propovăduiesc cu guşa plină mila de-aproapele – discursul!

Ei vin în stoluri haite înaripate îngeri corciţi la clonţ şi gheare când marea-n purpură ne otrăveşte cu iar melancolia la festinul imensităţii limitate.

DANS PE NISIP

Muzici la ţărm tălpi goale – dansul pe nisip.

Cad stelele pe arce de lumini aproape le auzi vibraţia de corzi de harfă elitrele de lire-greieri…

Şi-aceste umbre împerecheate trupuri spectrale îmbrăţişate strâns când cade clipa-steaua şi le retează iar singurătăţi iar jumătate umbre şi rănile coagulează bezna în dansul umbrelor desperecheate.

Continuă ritmul lent lentoarea o lume de fantoşe mai dansează până la cântecul cocoşilor.

PICTURĂ PE STICLĂ

Bărbatul tânăr ochi de aguridă şi gură pofticioasă

— Un efeb pe care-l mai visez la vremea viei când bântuie austrul vântul de vest cu limba despicată ispititorul – şi veninul dulce de busuioacă!

Eden cu porţile deschise – vraişte

— Intri acolo-n iarba vie în carne şi în fruct în stupul păcătos – dumnezeiesc.

Cum stăm – Adam şi Evă de-o parte şi de alta-a pomului îmbătrânind

— Şi doar ispita tânără!

ZMEU

Zburăm cu aripi străvezii de libelule-jucării în ziua clară ne copilărim în ziua radioasă îmbătrânim.

Ce măşti de lemn lemnos esenţă moale salamalecuri osanale feţe de târg marin falit când râsul firii ne-a sulemenit când plânsul râde huo într-un ave când strigăte ferice îndrugă palavre şi braşoave când ceru-i abisal şi sfânt şi zboară un zmeu – adio inimioară şi ne copilărim

să nu murim şi ne boim cu infinit să nu se ştie c-am murit…

MADONA MARINĂ

Cu ochii închişi ascult vântul şi coasele marea şi coasele cu ochii închişi simt cum vine cum se apropie

Madona marină cu paşii târşiţi prin otavă – mirosul muzica prezenţa prevestitoare

— Mai trebuie s-o văd mai trebuie s-o pipăi să mă încredinţez?

Ascult cu ochii închişi marea şi coasele vântul şi coasele.

EFEMERIDE

Stele prin nouri greierii orbecăie în bezna benefică

— Ave! Coralul exultă.

Şi marea – dincolo dincolo de pielea de nervii spaima noastră de toate zilele/nopţile.

Şi doamna-şontâc vorbăreaţa palavragioaica aceeaşi bandă ascultă răsascultată.

— Doamne, ai milă de noi ai milă de noi – cu noi şi unii fără de alţii…

Nocturnă. Marină. Urât de urâtul… Stelele desenează constelaţii supreme.

„Cui i-e frică de Virginia Woolf?”

— Îngân mai îngân cântecelul – poteca greierilor expiind expiind…

SCENE DE ADIO – POLENURI…

Drumuri arse răspântii scene de-adio polenuri se scutură zilele de floarea polenul aducerea-aminte.

Le vom urma chemaţi nechemaţi toamna ne mână din urmă convoaie pestriţe cu greierii morţi prin buzunare pietricele şi scoici sentimente – lest îngreuindu-ne mersul.

Şi unde să mergi?

Naintele-acesta cu faţa înapoi cu plânsul uscat pe faţă?

CEREMONIA TIMPULUI

Mare frumoasă mare singură păsări în unghi ascuţit pavăză nici unei dorinţi

— Eliberare.

Numai tristeţea vântul

— Mâinile acestea osoase lungi răscolind pulberea-urmele

(scoici moarte cochilii pene şi aripi pierdute eternul adio al greierilor noaptea la ţărmuri…)

O, vastităţi inutile!

Ochiul de sticlă în orbita enormă sarcastică – el ne priveşte priveşte cum trecem – ceremonia timpului îmbătrânind.

PRIVELIŞTI MARINE

Un fel de amiază un fel de furtună mi-aruncă-n fereastra deschisă păsări cu aripi în flăcări.

În timp ce radiojurnalul anunţă veştile lumii alarmele în timp ce marea asaltează digurile şi copiii (ah puişorii candizi!) înhaţă şopârlele şi le sugrumă încet savant – foarte atent…

Un vârtej de nisip ridică la cer obiecte pierdute roţi inimioare şi flamuri drepturile omului poeme şi măşti jupuite cu hohot cu tot.

LASOU

Fata Morgana rugămu-ne nu-ţi mai juca ţările mările!

Nicio călătorie nicio plecare întoarcere. Pielea noastră arsă de soare e harta fidelităţii – aparţinem acestei vârste acestui ţinut şi destin cumineniei de mult resemnării – totul se-nseamnă pe harta tăbăcită brăzdată arsă îmbătrânind disciplinat şi peste noi păsări plecând lasă o clipă bucla deschisă a unui lasou bici infinit – ne-nţeleasă nălucă.

CEZURA DE AUR

Şi iar aceşti domni şi doamne plimbându-se lent de-a lungul falezelor distincţia lor înnăscută şcolită trecută prin cataclisme eleganţa – cezura de aur între discursuri de pace – războaie un secol – mileniu la şcoala diplomaţiei terestre despărţind apele de uscat împărţind uscatul şi apele…

Domni şi doamne în căutarea timpului pierdut/regăsit cu o orhidee la butonieră şi-un melc în palmă măsurând lunecarea pământului căderea implacabilă în gol.

Şi golul!

O dicţie-a golului arta poetică a golului retorica sceptică înflorită de-a lungul mileniilor

— Elină egipţiană latină barbară ne-o latină neo-grecească neo-barbară…

DINCOLO MAREA

În vecini petrec sicofanţii. În vecini – muzica dansul.

O, marea luată pe sandale nisipul răsturnat din lăcrimarii

— Cenuşa urnelor măsoară spulberul clipa ori acest memento.

Petrec în rezervaţii sicofanţii şi marea dincolo – unde se merge

cu tălpile goale unde se moare în cuminţenie în echitatea singurătăţii.

ROZ-BAD

Ceasul când domnii normali ies la plimbare cu doamnele lor normale cu progeniturile lor normale – astfel trec pe faleză salutându-se grav şi voios cu celelalte perechi: domnii normali şi doamnele lor normale chelii şi grăsimi şi fală normală…

Staţiunea prosperă se râde se consumă se procrează încă o epocă destinsă o epocă normală

— O evocă – invocă doamna normală şi domnul normal după alt război mondial.

CONVERSAŢIE

despre ploaie şi arbori despre mirosul de piatră udă şi despre acest sentiment de aşteptare. Despre casele în care nimeni se cunoaşte cu nimeni ori indiferenţa la pândă refuzul tău şi al lor – despre ce să vorbim în această rotire diumă şi noi rămaşi pe puntea arcei împotmolită în ev

— Deci despre ce să vorbim? în unda trecerii voastre mă văd şi nu am ce vă spune. Deşi mâine ni s-ar putea comunica…

— Doamnelor domnilor ce să vorbim? – mucegăieşte tăcerea în unghere pe mâinile pe buzele noastre

— Ce croşetaţi doamnă ce ziare citiţi domnule?

ECOLOGIE

Nu mai avem ce vorbi. Marea s-a răcit simţitor conversaţia noastră trenează de trei ori pe zi.

Noaptea începe devreme ca de obicei-Până mâine vom muri m şi cum nu am murit caşâcumn-amfimorţidealaltăien.

Bună seara doamnelor domnilor. E ceasul când se dau cotele închideţi uşile geamurile ora întâmplarea zodia steaua;

accidentul că suntem sfârşeşte la ţărmul la marea la stinsul…

TRIBUNE

He – he cum râd ca tembelii he – he adică am trăit noi şi mai mari grozăvii!

He-he bătrânii cu memoria coaptă nici veche nici nouă convingeri bătute pe muchie he – he politichii – inerţii am trăit noi dezastre mai mari dictaturi dictate războaie supravieţuiri…

Vocile se învrăjbesc se împacă în mânie în fală la dig la tribuna digului şi hula mării scuipă vorbele în larg le neantizează.

MARE AGITATĂ

Azi nu te poţi apropia de mare azi interzis s-o asculţi prea agitată – agită spiritele.

— Ce să căutăm noi acolo? Noi dacă avem ceva de spus spunem în şoaptă în noi înşine spunem cu precauţii cizelăm îndelung cântecelul – ofensa până când se trezeşte tăria prinde aer guşa înţepată se dezumflă zmeul balonul heliul hilar explodează…

Azi nu se poate merge la mare. Azi marea interzisă. Periculos să înveţi limbi agitatorice. Periculos să asculţi urletul mării!

ARENĂ

Nu ştiu să înrăiesc marea să-i stârnesc hula – mânia.

Ies în arena închisă-ntre diguri – şerpii fantastici cu bot de miel fiare bolnave bestii dresate de nostalgie.

— Sfâşiaţi-mă odată priviţi semnul imperatorului de necruţare!

Şi ele se culcă-n nisip lângă mine şi elenii ling rănile şi ne iubim cu cea mai tristă iubire într-o arenă închisă la cer;

astfel adormim în urletul lumii în strigătul huo-al mulţimii sub mâna cu inele sigilii verdicte a imperatorului.

INSULA

Încep ploile. Noapte. Furtună. Lucrurile de mult inutile sunt azvârlite la ţărm.

Stânci ascunse în ceaţă. Singurătate. Sentimentul de insulă.

Dorm adorm în legănarea vântului mării.

Sirene de ceaţă.

Aud vapoarele izbindu-se la ţărmul meu îmi număr corăbiile uitate – amintite în naufragiile nopţii.

A fi. Sentimentul de insulă. Eu – mie – insula.

INFINIT

De parcă ai păzi această frontieră/graniţă-n neant aceste cenuşiuri ofensive stând să ne cucerească ora!

Tu stai – tu înarmatul până-n dinţi scrutând un orizont un ţipăt infinit o gură a tăcerii stârnind abia murmurul;

tu veghetorul tremuri de-ameninţarea liniştii tu suni o goarnă de argint deasupra mării şi calmul aerului îi îngroapă sunetul.

Păzeşti o frică a ta cu tine însuţi. Armii păziţi o frică istorică-n neant!

Nu mai e nimeni dincolo de dincolo nu mai e nimeni dincolo de dincolo…

ADU-ŢI AMINTE MAREA…

Adu-ţi aminte marea.

Nu te-neca în noaptea oraşului. Cenuşă. Fum de crematorii. Ard resturile.

Adu-ţi aminte marea.

Lasă paşii oraşului. Trec paşi grăbiţi indiferenţi paşi care n-au nimic de-mpărţit.

Nici capătul.

Adu-ţi aminte marea.

Respiraţia ei abruptă.

Puritatea ei amară.

Adu-ţi aminte: undeva trăieşte marea!

Fereastra de sus – te-apleci. Auzi strada.

De sus: viermuiala fosforescentă şi fumul crematoriilor agonizând spre zori impură ardere – nu te-arunca!

Adu-ţi aminte marea. Păstreaz-o pentru orele târzii ca posibilitate a unei morţi salubre.

Adu-ţi aminte marea…

EFIGIE-N NISIP

Niciodată n-am fost atât de trist, Cosimo, fug dintr-un timp în altul datornic – numai cu visele-am bătut monedă – nu merge-n târgul lumii; ’neolo la treizeci de ani mai ştiu să mă joc de-a copiii şi am auzul pervertit al singurătecului deosebesc în sunetul subţire de pilitură-al lunii nisipul care mi se scurge printre gânduri.

VARIANTE DE SINGURĂTATE

*

* * *

Cuvinte seci înfrigurate. Niciun elan nu mişcă suprafaţa. Un relief placid marea – cuvintele. Un orizont de toamnă începusat.

Largul oprit la diguri cât să-l ajungă piatra batjocura din praştie.

O, repetări – întoarceri frică şi frig urât – şi iar aceleaşi variante de singurătate în toamna – vârstă seacă.

*

* * *

Un porumbel sălbatic vârful pinului.

Un plâns duios de toamnă strânge ora în miezul unei clipe adio-nfrigurat.

Cuvintele nu ştiu alt bocet despărţirii la ţărmul mării – stingerii când sufletul se ţine strâns de vârful pinului să nu-l desprindă vântul

cu mărul care tocmai cade-n iarbă.

*

*

Lună şi greieri. Gheara în stânga – Gheroasa.

— Ai venit? Ai şi venit?

Clar de moarte lună şi vârf de septembrie.

Rătăceşti în lumina freatică printre oase – prin chemările greierilor.

Ne-am iubit noi vreodată?

— Trupuri întinse alături în tipare umplute cu lună cu un vin transparent cu nimic cântător…

— Ai venit? Ai şi venit?

* * *

Urâtul – boala urâtului…

Se ia din vânt – din apatia mării.

Urâtul – cenuşa arderi cândva iubiri şi poeme – transfigurări.

Cândva am fost tineri ne-am întrecut cu marea în hohot – în negaţii.

Cândva înfruntam ziua şi ordinea – ordinul!

Cândva eram tineri şi urâtu-n răspărul frumosului sfruntarea canoanelor

— Urâtul inspirator!

*

* * *

Urâtul meditează la ţărm – transfigurarea cenuşiului în foarte cenuşiul luminos urât şi dor – pereche de abisuri.

Corabia nebună se va ivi la orizont – va fi galera pedepsiţilor la ispăşire veşnică pe mări.

Între ziuă şi noapte dâra subţire de sânge şi stea

— Rana cosmică

Infinitul durerii.

INTEROGAŢII

Mai ştim să ne-ntoarcem?

Ce puieşte uscatul?

Ce fac oraşele tribunii/tribunele?

Ce sublim inventează poeţii?

Ce cred milioanele?

Cum să ne-ntoarcem? Aducem atâtea feluri de a nega atâtea

feluri de a pune întrebări la diguri şi peste!

Marea a schimbat semnul proporţiile sensul mişcării interioare.

Dar vom uita vom începăpea între digurile la nicio mare;

ne vom supune valului valurilor nici unui adânc…

MARELE GRI

Azi nu mă duc niciunde azi nu mă duc decât cu lumina care decade în unghi ascuţit azi mă-tronez în Marele Gri inspirat.

Azi scriu pe o piele de fiară reflecţii sălbăticiei divine mării în stare de poezie.

Ea urlă fantasme vecii anateme ea mişcă spre negru luminile;

eu proslăvesc în neant idealul Marele Kics fundătura.

CORABIA NEBUNĂ

Regii nebuni legaţi la galera nisipurilor

— Chivere coif de irozi pene panaş învingătorii-vizionarii nimicului!

Scăfârlii uscate ca nucile – se zbăntuie miezul secat înăuntru sună golul răsună şi ei râd – cum râd cu gurile ştirbe – le intră lumina-n gâtlej păducheria valului beţia valului/râsului regii nebuni – corăbierii corăbiei care ne duce printre schyle – charibde sub stelele joase nevestitoare.

GENTILE SIGNORA

Hei, cine e dincolo-n geam cine-i acolo între focuri de artificii vârste-artificii?

Cine râde la mine cu strungăreaţă cu ştirbitura cine zice – ce zice cu strunga de gură?

Eşti şi tu o sumbră figură care înjură şi nici nu ştie ce jură.

Dar fie această nobleţe distinsă-distantă *gentile signora* privindu-se în geam cu un rictus de catifea *medievală de Medici gentile signora*.

MELANCOLIA

Întotdeauna Melancolia aşteptându-mă acolo unde drumul se întoarce să privească înapoi – uneori e femeia fără vârstă îmbrăcând culorile anotimpului azi e ogarca subţire roşcată păşind delicat pe labe înalte.

Botul ei ascuţit adulmecă stingeri aeriene cu nostalgia plictisul unei regine exilată în fundătură.

Stă acolo în capătul sus unde cerul descreşte şi plopii duc prapurii asfinţitului…

O privesc din locul acesta al pierderii al înstrăinării de sine

(locul unde Parca cea tânără scapă ghemul din mână şi el se deşiră înapoi – un fir milostiv ajutându-te să reiei propriile-ţi urme).

Seară roşie-n aer – rugină ori sânge coagulat. Toamnă altfel târziu. Şi femeia sau ogarca subţire sau umbra mascată sperietoarea din nucul de-acasă arătarea melancoliei părăsindu-mă toatele din toate zilele anii. Şi noaptea căzând deodată de sus ori din urmă apă tăcută.

GONDOLIERUL

A mai rămas dragostea – ultima să mă ducă peste apa cea mare să mă conducă – şi luntraşul cu faţa ascunsă obrăzarul cernit gondolierul pe Stix pe cel mai albastru Stix să mă ducă în preumblare într-o Veneţie mereu visată niciodată ajunsă imposibila Veneţie la marea cea mare

— Şi gondola-n valtrapuri de aur gătită cu imortele – ce preumblare fantastică ce preumblare!

VARIANTE DE SINGURĂTATE

* * *

În noapte doar Marea cuvântă la ţărmuri ca apostolul Pavel dinaintea Corintenilor şi ceea ce spune nu se-nţelege şi ceea ce zice se pierde în mulţimea urechilor urechea – peşteră haosul neşcolit neînvăţat să audă. Între auz şi sine se-ntinde deşartul – ţara lui Nimeni.

Nisipuri – popoare surde – de-a surda

Cuvântul!

Şi cât v-am iubit glăsuindu-vă şi cât v-am urât aflându-vă…

În noapte doar Marea strigă la ţărmuri ca apostolul Pavel dinaintea Corintenilor

O zi strălucită tăioasă marea albastrurilor! Colţi de rechin retează extaze privirea se-ntoarce din larg toată rană – ochi prin colţii albastrului infinitul feroce

— Măcinătoarea fantastică

Marea!

Acolo în gura Gheenei în iadul hipnotic ascultându-i oratoria cinismul… „Petrecăreţi ai zilei de azi lăsaţi orice speranţă”.

— Dar cine o crede cine stă s-o asculte!

Nebuni ne-aruncăm în lava albastrurilor în gura discursului hohotitor.

* * *

Furtună nisip haos marin

— Cade o seară seacă un râs pământiu cade blestemul pe urmele noastre.

Doamne, numai cenușa – arderea-i dincolo de trup de spirit arderea-i cerul și marea și noi blestemații mărturisitorii Apocalipsei.

Cade noaptea cade Cuvântul sfârșitului și nimeni nu-l înțelege și nimeni nu vede Îngerul Negru venind prin furtuna de râs de cenușă.

* * *

Amurg cu păsări sălbatice – sub ochiul lor toți suntem prada.

Târziu luciul lunii pe ape nebunia lividă nălucile, mergătoare pe ape.

Și semnele cerului ne prind între aripi/gheare de îngeri.

Toamnă-ghetou celest pământesc sub dublul V al Casiopeei

(de scris testamentul în noaptea asta a lunii pline – o țeastă plină pentru libații…)

PRIVELIȘTI – ALARME

Culori în cer păsări de asfințit dezaripări în vânt în aer – frunze ori flame plutitoare…

O, toamnă, prea târzii miracole un rest de rug pentru un rest de vicii!

Sonorități alarme pumni de frunze ca blesteme ni se aruncă-n față o gură știrbă vrăjitoare o gură a golului proferă finalul – șiruri de finaluri prin descărcări electrice – spectacol cu sentimente electrocutate.

PETRECERI

I

Râsul – marea în pauze hohote descreierate-n crescendo frângeri la nota de sus.

Singurătate val de altă culoare. Alt son în clepsidra nisipului altă petrecere.

Ridic frunza în palmă simt descărnarea ușorul putredul inefabil

— Frunză și palmă purtând în lumină nimicul.

Și altă petrecere.

II

Dalia galbenă strângându-și petale peste stamine peste caliciu sub brume.

Va trece trompetistul bufonul sunând clopoțeii tichiei la – ra – ta – ta la moartea toamnei a poeziei.

Îl urmează aezii alaiul beat şi festiv la ţărmuri dezerte purtând flori galbene-n mâini.

Ah, fluturi agonici stanţe şi brumă pe gura trompetei la – ra – ta – ta chemarea trompetei…

III

Ce straniu – deşuchiatul alai poeţi – poetese îmbătrânind sub pulberi – sonuri crepusculare.

Pălăriile negre – eşarfele verzi trenele lungi – ultima mare ultimul val ultima mare petrecere.

În fruntea alaiului trompetistul chilug cu o floare galbenă în muştiucul trompetei la – ra – ta – ta…

Şi noi hohotim ca nebunii închinând / poticnindu-ne în umbrele bete / măreţe cu valul cu toamna – şi moartea la ţărmuri – altă petrecere…

I

RETRO – ROMANTIC

Dă semn anotimpul marea sfârşeşte petrecerea cerulse-nchide.

În zori se-aude pasărea alarmei câteva note repetate-n crescendo.

Treci peste frunze grămezi de frunze stârnind mirosul amar putrezit.

Şi acest personaj cu trenă cu văl de nori veşmântul – retro de melodramă

— Romanţiosul deşartul declamând la diguri monologând în deşert.

PLANARE ÎN ALBASTRU

Ploaia şi marea noaptea bătând sângele urmele ultima verba.

Ne vom întoarce în visele iernii să culegem pana păsării-liră păpădia fiorul frisonul albastru căderea în sus cu poemul?

Şi până s-atingă adâncul înaltul treci prin infinitate de stări revelaţii şi până s-ajungi se frânge planarea-n albastru şi te deştepţi în trezia iar cenuşiului albastru scrumit – ultima verba.

AUTUMNALĂ (ECOU RILKE)

Cel fără casă nu-şi va mai zidi cel singur – singur va rămâne…

Şi noi rătăcitori din vis în vis din toamnă-n toamnă ultimi vom rămâne.

Se-nchide marea se închid locantele pe scări de piatră zac mormane – frunzele poeţi şi câini ţinându-şi unii altora de cald – de

frig.

Şi vinul terminat şi vodca – voma cerului de ziuă şi drumurile rătăcite-n visul poeţilor câinilor de pripas.

Cel singur nu-şi va mai zidi… cel fără casă – singur…

MIRABILA DESCOMPUNERE

Iluminări de amiază – prin frunzele moarte dansuri morgane decapitate.

Invocăm alchimiile mării plumb/aur – transmutaţii spirit decăzut în materie.

Se schimbă culorile melancoliei – trecem din bleu de azururi în scrum.

Putred cuvântul. Osana! începe alchimia pământului mirabila descompunere.

Notă asupra ediţiei

Selecţia prezentă completează ediţia anterioară, Efectul de seră, publicată în colecţia „Poeţi români contemporani" – Ed. Eminescu, 1991. Din motive economice, tot atât de absurde, fără drept de apel, ca acelea ale cenzurii din anii anteriori, paginile conţinând prefaţa şi opiniile critice (de maximă importanţă la reeditarea care trebuia să fie şi o judecată de valoare pentru poezia autoarei, la trei decenii de la debut) au fost excluse, în 1991.

Austru – culegerea de faţă conţine referinţele critice la zi, minus prefaţa depăşită de-acum; minus poezia satului din Epitaf şi din alte câteva volume de început, antologate în Efectul de seră din 1991. Autoarea propune, dintr-un alt unghi de vedere, poemele citadine, polemice, fanteziile, jocurile (cu o selecţie şi din volumele recente) – „etapa modernă", cum a fost considerată de unii critici.

Fără a păstra datarea, ordinea apariţiei în volume – încercându-se doar un joc al mozaicarii, un puzzle – poemele acestui Austru (reluând un titlu mai vechi) sunt grupate în trei cicluri: *Poeme în Utopia*, *Austru – etajele vântului* şi *Variante de singurătate*. Volumele din care s-a făcut selecţia de faţă sunt: Măşti de priveghi, Himera nisipurilor, Austru, Petrecere cu iarba; Ave, noembrie; Roata lumii, 65 poeme; Umbră arsă, Poem în Utopia, Terase, Efectul de seră, Kilometrul Unu în cer; şi din volumele apărute după 1990: Anno Domini, Aurolac, Petrecere şi Efectul de seră (ineditele din volumul reeditat).

POSTFAŢĂ

(în loc de fişă biobibliografică)

Data naşterii: 1 decembrie 1934, în satul Fioroaica jud. Călăraşi. Părinţii: Ion şi Maria Albu (născută Simon, în.com. Roseţi – jud. Călăraşi) au fost agricultori, ţărani înstăriţi (chiaburi numiţi mai apoi – origine socială care a condamnat întreaga familie de-a lungul deceniilor).

În copilărie am avut un adevărat cult pentru bunicul din partea tatii – moş Gheorghe Popa, cum i se zicea în sat (copil orfan, crescut de un preot – de unde şi porecla devenită alt nume); pornit cu oierii din Sălişte a Sibiului, a făcut parte din prima generaţie a „mocanilor" care au întemeiat satul. Pe lângă acest merit mai avea şi faima de povestitor şi scornitor de versuri cu tâlc antonpannesc.

Anul 1952 – al absolvirii liceului „Gh. Şincai" din Bucureşti – avea să fie şi începutul unei lungi perioade de oprimări şi hăituiri pentru familia mea: părinţii obligaţi să-şi părăsească munca de o viaţă, urmăriţi şi în bejenie pentru neplata cotelor – tata ispăşind la Canal pentru sabotaj economic al colectivizării iar noi – ceilalţi membri ai familiei, fiind urmăriţi şi sancţionaţi de istoria roşie – parcă pe veci – pentru originea „nesănătoasă".

Şi tocmai atunci când eu, eleva pasionată de Istorie, voiam să urmez facultatea de istorie! Fiind exclusă chiar din sala de examen; exclusă şi din UTM, şi dintr-o primă instituţie unde încercam să mă angajez.

Dar primită la Fabrica Adesgo, „ucenică spre calificare" (asta îmi era permis!) pentru a putea urma o facultate la seral, cu adeverinţa de om al muncii… Apoi, transferul la Facultatea de Filologie, simţind apărarea tacită a Prof. Iorgu Iordan, decanul facultăţii atunci.

Un „accident" în biografia mea a fost intrarea/admiterea la Institutul Mihai Eminescu, în primul an după desfiinţarea Şcolii de Literatură; şi nu a fost doar influenţa unui cenaclu literar frecventat atunci, dar – foarte important pentru mine – existenţa unui cămin al institutului unde puteam locui, degrevând astfel singura casă – aceea a surorii şi cumnatului meu, unde se „refugiase" cam toată familia (casa noastră din sat fiind ocupată de C.A.P.).

În atmosfera boemă a căminului din Şos. Kiseleff – unde mai locuiau încă şi absolvenţii ultimei promoţii a şcolii (sau „fabricii de poeţi" cum i se mai spunea în bătaie de joc) aveam să-i cunosc pe NJL – abiş şi, dintre noii colegi, pe Paul Goma.

Anul 1956: anul morţii lui Nicolae Labiş, al mişcărilor studenţeşti, pe fondul revoltei şi invaziei ruseşti din Ungaria; şi, în urma unui seminar de „măiestrie artistică" la care Paul Goma citise un fragment din romanul Durerile facerii, procesul şi condamnarea lui (lector şi turnător la securitate – Mihai Gafiţa).

După primul an de existenţă, Inst. Mihai Eminescu devenea „secţia de istorie şi critică literară" a filologiei, pe care am urmat-o, în paralel cu secţia de lb. şi literatura română, până la sfârşitul anului 3. Era anul 1957 – al absolvirii; lucrarea de licenţă: literatura de avangardă / suprarealismul – *îndrumător* Paul Georgescu – alt nume, alt profesor a cărui aripă – neagră de data aceasta – o voi simţi prin anii începuturilor mele într-ale scrisului şi redacţiilor pe unde ni s-au încrucişat drumurile.

Debutasem în revista Tânărul Scriitor în anul 1954; urmau alte colaborări sporadice, în aşteptarea debutului editorial.

Primul volum avea să-mi fie respins în anul 1959; poezia Bărăganului natal, preponderentă, în acel manuscris, era considerată de acelaşi Mihai Gafiţa, „poezie de dragoste chiaburească pentru pământ"…

Şase ani după absolvirea facultăţii am fost şomer: (dosarul de cadre, originea socială mă luau iar în primire), „reporter cu ziua", cum obişnuiam să mă numesc eu însămi, în anii aceia.

În 1961, volumul de debut – Colecţia „Luceafărul"; volum cu un titlu potrivit perioadei mele de drumuri: Fără popas.

A urmat volumul de reportaje din Bărăgan, Câmpia Soarelui 1962 – şi etichetarea, prin anii unui deceniu de „poeta Bărăganului" (stigmatul originii sociale şi al „poeziei de dragoste chiaburească pentru pământ" devenea semn distinctiv – tot stigmat!).

Spre sfârşitul anului 1963 (datorită şi lui Ion Băieşu) eram primită în redacţia „Scânteii Tineretului". Din 1965 până în anul 1995 – la revista „Viaţa Românească", revistă alături de care am traversat anii de cenzuă, etape de iluzorie deschidere, decenii de viaţă şi amiciţii literare, într-o mare de singurătate şi de suspiciune, în climatul literar bine cunoscut.

Boala şi operaţia pe cord, suferinţele care m-au marcat prin ani, mi-au lăsat puţin timp şi elan pentru apropierea de semeni.

De altfel, *zestrea* mea de Bărăgan era chiar aceasta: o câmpie aridă, secetoasă însemnându-mi firea; lupta de clasă condamnădu-mă

la complexe sociale şi neîncredere în comunicare; Imposibila întoarcere – titlul/manifest al lui Marin Preda – asumat, considerat de mine însămi, sfârşitul satului. De reţinut: volumul Epitaf – esenţial pentru biografia mea lirică – publicat în 1981 de Cartea Românească, se datorează înţelegerii şi susţinerii lui Marin Preda – altfel apariţia acelui epitaf închinat satului nu ar fi fost posibilă.

Prima reeditare în colecţia „Cele mai frumoase poezii", întreprinsă şi eşuată în anul 1986 mi-a dovedit, fără dubiu, că poemele publicate prin ani, mai ales cele din Epitaf, erau considerate periculoase, excluse la o retipărire; şi nu doar manuscrisul era luat în furcile cenzurii, ci şi prefaţa lui N. Manolescu.

Toate acestea, aşa cum s-au răsfrânt în existenţa mea – în destinul meu – şi în scris, prin ani, au fost consemnate în paginile de jurnal 1970 – 1990 – Zidul martor, Ed. Cartea Românească, 1994.

Cărţile apărute, în ordine cronologică:

Fără popas – 1961, cu o prefaţă de Maria Bănuş; *Câmpia soarelui* – 1962 – reportaje din Bărăgan; *Intrare în anotimp* – versuri, 1964; *Fata morgana* – versuri, 1966; *Măşti de priveghi* – poezii, 1968; *Himera nisipurilor* – poeme, 1969; *Austru* – poeme, 1971; *Arborele vieţii* – note de drum, 1971; *Petrecere cu iarbă* – poeme, 1973; *Elegii* – poezie, 1973; *Ave*, *Noembrie* – poeme, 1975; *Roata lumii* – poeme, 1977; *întoarceri* – note de drum, 1977; *65 Poeme* – 1978; *Umbră arsă* – poezie 1980 (Premiul Asoc. Scriitorilor – Buc); *Epitaf* – 1981, poeme; *Poem în Utopia* – 1983; *A fi – fire* – proze scurte, 1984; *Banchet autumnal I* – jurnal de călătorie din străinătate, 1984; *Terase* – poeme, 1985; *Efectul de seră* – poezii, 1987; *Kilometrul unu în cer* – poeme, 1988; *Anno domini* – poeme (1970 – 1989 indedite de sertar); *Copildrinda* – 1991, poezii pentru copii (Premiul Uniunii Scriitorilor); *Efectul de seră* – reeditare, cu un grupaj de poeme inedite, Colecţia „Poeţi Români Contemporani" – 1991; *Banchet autumnalii* – Jurnal de călătorii, 1992; *Zidul martor* – pagini de jurnal 1970 – 1990 – apărut în anul 1994 (Premiul Asociaţiei Scriitorilor de Bucureşti); *Aurolac* – poeme, 1997 (Premiul Asoc. Scriitorilor Buc; premiul revistei Tomis); *Lotrioare* – poeme, 1998; *Petrecere* – poeme, 1998.

Iulie 1999

Florenţa Albu

Referiri critice

„În faţa primului volum de versuri al unui tânăr poet te

pândeşte ispititoarea primejdie de a-l fixa într-o formulă definitorie, de a-i trasa un portret pe care vremea, experienţa, maturizarea îl vor replăsmui într-atâta, încât îl vor face poate de nerecunoscut. De nerecunoscut – pentru un ochi grăbit. Celui ce va scruta însă cu luare aminte profilul, sculptat de vreme, al unei poezii mature, i se va arăta, pâlpâind mişcător – sub trăsăturile adânc marcate – conturul fraged, nealterat al impulsurilor lirice iniţiale…

Există – la ceasul acesta – în poezia Florenţei Albu – o fervoare dublată de austeritate, o duioşie şi o duritate, un elan şi o reţinere, care-i dau o notă proprie, un timbru special. […]

În tot ce are mai bun, poezia Florenţei Albu e asemenea unei ape limpezi care sapă adânc, greu, cu înverşunare, în piatră. Cerinţele ei profunde o obligă la o atitudine gravă, plină de răspundere faţă de viaţă şi artă. Cantilena uşoară nu o prinde, nu-i este proprie. Victoriile pe care le va repurta le văd dobândite într-o luptă dură cu sine însăşi şi cu materia amorfă, rebelă. Ele vor fi cu atât mai temeinice şi mai de preţ".

Maria Banuş – din prefaţa la voi. *Fără popas* – 1961

„Evoluţia literară a Florenţei Albu a fost urmărită cu destulă severitate de critică. Frecventele admonestări ale acesteia vizau mai ales stilul său (vers liber, imagini nude, platitudine, prozaism) stil care ar fi generat acea notă de artificiozitate, de uscăciune existentă în multe din versurile publicate în reviste. Florenţa Albu nu s-a grăbit totuşi să-şi schimbe uneltele ei, înţelegând mai bine decât unii dintre critici care sunt tarele poeziei sale, a perseverat în direcţia adâncirii lirismului, a dezvoltării gândirii poetice.

Într-adevăr, cele mai bune poeme din cartea de faţă, („Fără popas") – menţionăm încă o dată ciclul „Bărăgan" – dau expresia unor dezbateri interioare acerbe. Poeta a ţinut să probeze parcă valabilitatea procedeelor sale lirice atunci când ele sunt chemate să exprime mişcări sufleteşti autentice".

G. Dimisianu

1961 – Gazeta literară

„Impun înainte de toate, siguranţa matură a discursului poetic, o conştiinţă superioară a poeziei, sublimând un discurs dens şi elevat.

Poeta nu procedează nici prin adiţia imaginilor, nici prin detalierea atentă a metaforei, nu este cucerită de sonorităţile savante, precum refuză şi virtuţile plastice. Imaginea constituie însăşi carnea

suplă şi ascetică a ideii poemului (…).

Austrul este un vânt uscat, nu unul aducător de ploi abundente şi fertile şi nu întâmplător multe poeme din această carte stau sub puterea sa. Cuvântul revine aproape obsesiv, dobândind interpretări diferite (…) organizând şi severa arhitectură a volumului…"

Adrian Popescu 1971 – Steaua

„… poeta scrie mai întâi jocuri şi fantezii, ca abia pe urmă să atingă pragul confesionalităţii elegiace. Unde este cea autentică? în elegie ori în joc? Sub raportul pregnanţei lirice, am spune de îndată că jocurile şi fanteziile sunt superioare. Demersurile rămân totuşi probante, cu tot acest cortegiu de tatonări, ca şi cum poeta ar trebui să-şi cucerească dreptul la elegie printr-o strecurare insidioasă în firicelele de apă ale altor modalităţi. Cum, de altfel, proprie îi este situarea între iluzie şi luciditate, între o tânjire după vertijul sentimental şi oprirea în faţa lui ca în faţa unei prăpăstii…

Pe deasupra acestui angrenaj psihologic, posibilităţile de realizare ale Rorenţei Albu se cer a fi căutate uneori în timbrul liric juvenil, de o surprinzătoare prospeţime, tranşantă, băietoasă într-un anumit fel. Poeta ştie să introducă la momentul potrivit candoarea jocului, miniaturalul ritualic ce-i acordă farmec".

Dan Cristea

1971 România literară

„Există accente noi în ultimul volum al Florenţei Albu („Petrecere cu iarbă") şi nu numai atât, dar şi o deplasare a unghiului de vedere, în direcţia sarcasmului şi a distanţării ironice, în stare să surprindă pe martorul debuturilor ei (…) S-ar zice că, edificată până la exces de limitele teritoriului liric originar, poeta e nerăbdătoare de alte perspective, începând să vadă mecanismele sufleteşti, aspectele de „reprezentaţie" acolo unde înainte îşi închipuise că este numai trăire totală, emoţie fundamentală, robustă implicare (…).

Puternica vibraţie stăpânită, din astfel de poeme, aspra detaşare de sine, oroarea de lamentaţii pitoreşti şi de soluţii uşoare chiar şi în plină stare de criză, iată nota cea mai caracteristică.

Singurătatea, drama, dezolarea, până şi revelaţia „golului" lăuntric nu presupun neapărat pierderea stabilităţii şi reprezentarea lor în versurile Florenţei Albu păstrează un nobil timbru de austeritate, de loială întâmpinare a destinului (…).

Ceea ce diferenţiază poemele Florenţei Albu de lirismul

pronunţat (şi excesiv!) feminin este această simplitate dură, care exclude obişnuitele intimităţi şi graţiile discutabile ale efuziunii dezlănţuite, dar ceea ce le menţine totuşi în raza iradierii sale specifice, fără de care şi-ar pierde identitatea, este tipica fervoare senzorială şi fuga de concept, voluptatea trăirii imediate, prin intime luări de contact cu suprafaţa lucrurilor şi deopotrivă cu vitalitatea lor secretă, încurajatoare, pătrunzătoare".

Lucian Raicu

1973 România literară

Desfăşurându-se uneori sub pecetea jocului, cochetând cu hber-Otue felefleziste, constituindu-se, câteodată, în incursmm spre un mn" aproape burlesc, poeziile acestui volum nu trădează, în esenţa, luciditatea demersului poetic ce a impus lirica Florenţei Albu. Dimpotrivă, „Ave, noembrie" este o confesiune al cărei caracter accentuat dramatic nu se poate pierde sub impresia, deseori acută, a ironiilor sau jocurilor demistificatoare. Poeta ne face martori la un intim proces conflictual, lăsând să se desfăşoare sub ochii noştri înfruntarea între *curajul şi frica de sine*.

Adică, Florenţa Albu ne propune „jurnalul" acestei stări în care vechile credinţe se clatină serios. Întrevăzutele – altă dată – deschideri se întunecă, comunicarea însăşi riscă să devină imposibilă. (...) „Ave, noembrie" este o dinamitare a vechilor iluzii, o veritabilă demolare a unui sistem afectiv (...).

Atâta vreme cât un poet are puterea de a se supune unui examen de conştiinţă, cum se întâmplă în „Ave, noembrie", el plăteşte cu prisosinţă pentru acea „echitate a singurăraţii", pe care o şi recunoaşte, acceptând-o, Florenţa Albu.

Mai ales din acest punct de vedere, şi trecând peste ceea ce putem numi scăderile cărţii, „Ave, noembrie" mi se pare cea mai bună carte a Florenţei Albu, o confesiune emoţionantă".

Dorin Tudoran

1975 – Luceafărul

„Versurile Florenţei Albu (*Ave, noembrie*) au o gravitate funciară, nedezminţită şi *confirmată* de ipostazele ei neaparente, dezabuzat-fanteziste, în care natura comprimată, încordată până la exces şi crispare a poetei, caută rezolvări.

Acelaşi tip de tensiune lăuntrică se exteriorizează în *Elegiile* de acum câţiva ani într-o notă de confesiune dureroasă, plină de

demnitate ca şi în neprevăzutele descinderi în imaginar, în gustul (mai recent) pentru spectacol şi joc.

Aceleaşi intensităţi de simţire şi participare, trecute dintr-un registru în altul, de la tonalitatea cea mai severă la sarcasme şi bufonerii (…).

Ceea ce caracteriza la nivelul *expresiei* poezia de până acum a Florenţei Albu, o luciditate austeră şi tăioasă, tinde să treacă dincolo de expresie, se infiltrează în zonele mai adânci, acolo unde se cristalizează „sentimentul", în scopul parcă de a-i verifica lui însuşi trăinicia, de a-l supune unui examen insistent, unor întrebări incomode. Acest refuz tenace al confortului liric se manifestă nu numai în sectorul înscenărilor şi al jocurilor demistificatoare, dar şi în poezia de o factură oarecum tradiţională, mărturisind marile fidelităţi, fidelităţile nezdruncinate, ataşamentele exemplare. Expresia e despuiată de orice atribut pretenţios, comprimată la stricta necesitate, în sine elocventă"…

Lucian Raicu

1975 – România literară

„Şi totuşi, distinctivă la Florenţa Albu e în primul rând „vocea", intonaţia, mişcarea şi felul spunerii, atitudinea interioară. O discretă solemnitate a comunicării, o disciplină a emoţiei caracterizează versurile poetei, de o melancolie austeră ce ştie să evite dramatizarea explozivă, fierbinte, de o fermitate a reţinerii împinsă, aproape, până la trufia decenţei.

Un sentiment calm al implacabilului, care însă nu e resemnare ci încrezătoare şi demnă acceptare a destinului domină această poezie, uşor hieratică, prin care trece parcă umbra unei vestale. Poeta nu se confesează propriu-zis, ci mai degrabă oficiază, gesturile ei ţin de o anumită ceremonie, participă la o iniţiere.

Lirismul Florenţei Albu nu e nici al trăirii directe, nici al concretului imediat. Experienţa urcă greu la nivelul expresiei, decantată, atenuată, de cele mai multe ori ca o amintire sau ca o meditaţie: „emoţia sau această gândire a emoţiei".

Deci „emoţia sau această gândire a emoţiei"; deci nu ceea ce este viu, ci „esenţă de viu"…

Valeriu Cristea

1977 – România literară

„Remarcabil este la Florenţa Albu, înainte de orice, oricât de

mult ar fi schimbat tematica şi tehnica poeziilor, amestecul personal de sentiment şi senzaţie: o notaţie când acută, directă, când învăluită, transcriere fină, din ce în ce mai sigură şi mai complexă a contactului cu lumea şi, în egală măsură, o rostire melancolic-învăluitoare, care aruncă asupra lucrurilor umbra străvezie a tristeţii.

Volumele seamănă la prima vedere cu nişte jurnale lirice, reprezentări de emoţii cotidiene, de conjuncturi sufleteşti, meditaţii şi descrieri. Treptat se distinge adevărata materie care nu e decât aparent aceea a întâmplărilor din realitatea imediată: pe celălalt versant al limbajului găsim marile simboluri existenţiale, fantasmele. (…)

Structura însăşi, nu numai tonalitatea poeziilor, se schimbă. În „Roata lumii" (dar şi în „Ave, noembrie"), Florenţa Albu scrie o poezie gravă, de notaţie a gesturilor solemne, hieratice, poeme ce glorifică eternitatea superbă a vieţii simple (…)

Cealaltă faţă, polemică, a poeziei (vizibilă în „65 poeme" şi, din nou parţial, în „Ave, noembrie", de exemplu în ciclul „Efemeride"), e mai acută, cu o mare încordare a imaginilor, într-un ton mai înalt şi mai strident, ca un ţipăt abia reprimat. În acestea, e o Horenţa Albu şi stilistic mai modernă, într-o factură folcloric-ludică ce aminteşte uneori de Emil Botta (Domnul mascat în Urât, Billy, Cosimo, domnul Austru sunt fantome ce par ieşite din halucinaţiile poetului „întunecatului April"), cu o trepidaţie interioară ce lipsea evocărilor, mai sentimentale, de factura cealaltă.

Între soliditatea grav-sentimentală a tradiţionalismului şi polemica neaşteptat de vie, în formele jocului, a modernismului, se înscrie deocamdată poezia Florenţei Albu, remarcabilă ca autenticitate a sentimentului şi personală în expresie".

Nicolae Manolescu *Steaua* – 1978

„Tema desrădăcinării şi tema lucrurilor ce pier sunt reluate de Florenţa Albu în tablouri lirice în care abia dacă pătrunde o vagă nuanţă de nostalgie. Niciun ecou din jalea mistică a lui Goga, niciun sunet din evalvia lui Şt. O. Iosif.

Un sentiment de durere din care emoţia, dacă putem spune astfel, a fost eliminată, un plâns fără lacrimi – iată ce se observă în aceste aspre poeme lutoase. Cel mai puternic dintre ele mi se pare *închinare*, unde un mare mit (tatăl) piere într-o viziune crudă a existenţei sociale. (…)

Există, negreşit, un simbol în aceste versuri, dar el nu trebuie căutat la suprafaţa textului, plată şi cenuşie ca pământul Bărăganului. Simbolul liric este în adâncul propoziţiilor sărace şi ameninţătoare, şi profunzimea lui trebuie căutată în violenţa mută cu care sunt descrise, (evocate) aceste

„Destine obosite de istorie".

O stranie senzaţie de durere şi oboseală trece prin aceste *Epitafuri* uscate, scorojite ca tulpinile unor salcâmi bătrâni.

O tăcere grea, o picoteală teribilă, un sentiment neobişnuit de *târziu* în lume, *de capăt* în istorie, se observă în poezia de acum a Florenţei Albu, în ciuda (sau, poate, tocmai din pricina) realismului sever al notaţiei".

Eugen Simion voi. *Scriitori Români de azi*, III – 1984

„Fracturate interior, violentate prin calitatea unei sensibilităţi ce are tăria de a se fixa pe inconfort dacă nu de-a dreptul pe suferinţă, structurile sale lirice se exprimă în afară prin severitatea funebrală a contrastului alb-negru. Rafinamentului cinematografic (neorealism tratat printr-o halucinantă dispersie în detalii, într-un simbolism, deci, al fixaţiei senzoriului frustrat) îi datorăm imaginea de sat pustiit, îndoliat, refugiu al bătrânelor ce-şi adastă rândul la stingere (…), ia naştere astfel, un tărâm fictiv, un soi de Sicilie românească…

Păşind pe datele realului cum pe un strat de pietre ascuţite, încinse de arşiţa infernală a unei descompuneri istorice, poeta se cufundă ea însăşi într-o vedenie care e Poezia, fata morgana a orizontului mirobolant-cosmic.

Din reziduurile prăbuşirilor şi ale combustiilor de tot felul vine glasul acesteia ca o *vox cineris*. E de reţinut împrejurarea că moartea nu *se ascunde*, oficiindu-se în plină solaritate, într-un spaţiu „deschis", copleşit de azur…

Pe acest drum generos-inuman, supusă doar propriei sale râvne estetice, Florenţa Albu cutează accentele unui pragmatism transcendent, pentru a ne exprima astfel, şi pentru a o exprima într-un chip prielnic consumului de sine care e lirismul rătăcitor printre molozurile grandiosului existenţial dezafectat. (…)

Reducându-şi tentaţiile unei „despletiri" lirice la sobrietatea xilogravurii şi experimentând în chenarul acesteia brevilocvenţa aforismului, poeta face dovada unei resemnate dar şi acerbe discipline, fundate pe un strat moral arhaic".

Gh. Grigurcu voi. *Existenţa poeziei* – 1986

„Cu ani în urmă – era cât pe ce să spun „mulţi" – cumpărând întâia oară *Gazeta literara* (o revistă cu aripi crescute pentru zbatere şi nicidecum pentru înălţare) am dat de nişte poeme neobişnuite în epocă (…) Le-am citit clătinat de mirare. Ce vreţi, ne aflam doar în perioada scrisului cu stilou înmuiat în mâl trandafiriu. Autoarea versurilor, Florenţa Albu, făcea primul ei zbor deasupra continentului literar, plin de miraje dar şi de dezamăgiri. Pentru mine, ea a lăsat în faţa ochilor sclipiri diamantine. Aveam s-o cunosc după ce devenisem autor de fircălituri, dintre cele vreme îndelungată urmărite de maturi trăgători cu praştia.

Puritatea şi adevărul scrisului purtându-i numele, le descopeream şi în gesturile ei discrete, de fiinţă hotărâtă ferm să nu supere, să nu rostească silaba neagră a jignirii. Modestia ei (cusur fundamental în lumea literară de pe meridianul Balcanilor) s-a întors cu vrăjmăşie asupră-i, ţintuind-o în nedreaptă izolare…

Recenta carte a Florenţei Albu, *Epitaf*, se adaugă acum sărăbătoreşte la o operă împlinită… Culegerea poetei este atât de frumoasă în nobila-i tristeţe, în dureroasa-i sinceritate, încât sufletul te îndeamnă s-o cauţi spre a-i oferi o cunună de lauri, adică un dar care în epoca tehnocraţiei victorioase nu i se mai întinde poetului…"

Petre Stoica – voi. *Caligrafii* – 1981

„În poemele din volumul *Epitaf*, Florenţa Albu se arată într-o ipostază polemică şi patetică. Destinul lumii ţărăneşti, mai vechea temă a dezrădăcinării eliberată de idilismul moral, mai apropiată de ceea ce

Marin Preda numea" Imposibila întoarcere" (…) constituie fondul ideatic al cărţii.

Meditaţia, care aici (*Poem în Utopia*) a luat locul contemplam dureroase, îmbină în doze fine, intelectul şi sensibilitatea pentru a da un contur cât mai clar universului familiar de teme (…)

Tablourile au o acidă fineţe a detaliilor, un hieratism al formelor. Tandre, subtile, răbdătoare, le traversează însă, „Doamnele Parce". Starea de tulbure somnolentă în paradiziac, în iluzia pe care o creează „bătrânele doamne trei capete gri" lasă o vagă impresie de sfârşit, de crepuscul, cu toată enereia solară pe care poeta o simte în lucruri. (…) Iar în ciclul care dă titlufântreeului volum: *Poem în Utopia* atmosfera este prelungită cu o nuanţă uşor sarcastică. Ceea ce fusese

umor, grațios joc ironic, devine amară revelație a realului. „Anotimpul interior" este șx aici acel noembrie" al Florenței Albu (*Ave*, *noembrie*, volumul din 1975) „un rest de soare într-un rest de lume", singurătatea este o insulă mereu asediată și care trebuie protejată (…)

Precaritatea refugiului în interioritate, prețul ce trebuie plătit pentru a-l păstra rostirea acelui „adevăruleț / adevăr mititel / pentru execuțiile /

cu alice de vrăbii". Înăbușirea țipătului și transformarea lui în șoaptă, și trăirea acestei inhibări ca pe o mare, autentică dramă, sunt temele memorabile ale ciclului…

Ar mai fi multe de spus despre acest volum al Florenței Albu, despre o limpezire a desenului, despre o mai mare afectivitate a metaforei – niciodată dulceagă sau excesiv emotivă. Florența Albu nu clipește serafic în fața unei posterități așezate ca la cinematograf să vadă o vedetă, nu-și susură versurile și nici nu evocă o siropoasă copilăre. De când o știu are între sprâncene o cută, râde fără mare poftă, se revoltă în surdină, nu-i plac eesturile prea elocvente, nici vorbele prea multe.

Poem în Utopia dovedește o sensibilitate încă neviciata de confort mental și indiferență afectivă.

Dana Dumitriu

1983 – Viața Românească

Nostaleia e permanentă, întotdeauna referitoare la sat și structurile sale, dar e bine ținută în frâu, nu alunecă niciodată în livresc, ieftmătate și clișee. (…)

„Am dreptul la tristețe – strigam / am dreptul la viciul visării / am dreptul la scoarța mea de singurătate/ cura vulcanii au dreptul la cenușă / după erupții…" A! aici stă misterul: nu s-a schimbat numai satul, ci și privirea poetei, a celei venite să-și caute obârșia, să-și plângă morții, să-și retrăiască pruncia. Desigur, nu se poate desprinde pe veci de melancolia serilor, de cai, de ploi, de țărâna ce mai păstrează încă vechile miresme, de cina de sub vișinul casei (…) Desigur, visul o însoțește până-n hăul vremii, pân-acasă, mereu; satul o cheamă stăruitor cu neabătutele lui vrăji; ploaia picură ca-n anii dintâi. Dar poeta știe prea bine că „satul se clatină, se civilizează", că bătrânii satului îl visează acum pe cealaltă lume, că nostalgia ei e pur lăuntrică și-n mare măsură cognitivă (…)

Romantism, paseism, ruralism… Firește. Dar din ultimul pătrar

al unui veac foarte lucid, foarte incisiv. De nu critic, măcar hotărât a nu ceda grandilocvenţei ori chiar şi elocinţei. Mergi acasă, te închini strămoşilor, zeilor lari şi penaţilor, umbrelor, săruţi caii şi glia, mângâi iarba, dar şi rosteşti *Doamne*, *apără-ne de noi*\ (Exclamaţie cu totul nouă.) Nostalgia, sinceră desigur, nu mai e nevinovată, e a uneia care i-a citit pe Frazer şi pe Mircea Eliade. Miturile tari, sunt izvoditoare de fiori mai cu seamă trecuţi prin minte".

N-Steinhardt voi. *Critică la persoana întâi*, 1983

„Apare aici motivul terasei (voi. Terase, 1985), acel loc suspendat în plină realitate citadină, simbol al unor „suspensii" în chiar procesul de desfăşurare firească a vieţii sufleteşti şi spirituale, semn al singurătăţii şi izolării. (...) Autoarea îşi desenează în linii apăsate şi sigure, frânte, intersectate, sentimentele, ideile „suferite" care provin din experienţa dusă până la paroxism a cotidianului, a unui cotidian rămas în atmosfera unei ciudate amânări. Toate poemele din întâia secţiune se axează pe acelaşi conflict dintre elan şi resemnare, dintre forţele pozitive, exultante, ale fiinţei şi senzaţia unor limite încă active care „conservă" repetiţia, stagnarea; aberaţia", banalul. Sunt poeme alimentate de nişte „dureri înăbuşite", scrise însă pe un fond de lucidă *neresemnare*. (...) Experienţa existenţială e mereu vie şi autentică şi necontenit decantată prin filtrele unei atente conştiinţe reflexive, conştiinţă care ştie să ridice textul până la reverberaţia simbolică, menţinându-i însă intactă substanţa concretă". (...)

Victor Felea

1985 – Tribuna

„Noua carte a Florenţei Albu (*Efectul de seră*) se deosebeşte întrucâtva de cele care au precedat-o. Atât în *Poem în Utopia*, cât şi în *Terase*, era o poezie concisă, eliptică şi chiar telegrafică, însuşiri pe care le regăsim, şi, totodată „modernă" în repertoriu, cu adresă socială precisă, tăioasă, amară. Primul lucru care se observă acum este redeschiderea poeziei spre cosmic, spre natură, spre vital şi elementar. Am arătat altă dată, scriind despre toate volumele poetei de până în 1985, cu ocazia unei prefeţe care n-a mai apărut, împreună cu antologia căreia îi era destinată, că se pot distinge două linii de inspiraţie şi două formule paralele în poezia Florenţei Albu (cam de la *Himera nisipurilor* încoace): pe de o parte, o poezie cu aspect tradiţionalist, care evocă satul, copilăria, pe un ton nostalgic, elegiac, cu unele elemente de folclor stilizat; pe de alta, o poezie mai puţin

descriptivă, mai laconică în expresie, în care apare oraşul, şi al cărei ton este ironic şi chiar sarcastic, fără meloancolii paseiste, mai degrabă predispus spre înregistrarea crudă a biografiei cotidiene. Nu pot afirma că *Efectul de seră*, deşi se păstrează stilistic în vecinătatea acesteia din urmă, încearcă s-o împace cu tematica specifică celei dintâi (…) Ceva totuşi s-a petrecut în poezia Florenţei Albu. Să privim lucrurile mai îndeaproape.

Efectul de seră se compune din trei cicluri distincte, în funcţie de motivul central din fiecare; vara, iama şi marea. Nu e vorba de un jumal liric, închinat pe rând celor trei motive, ci mai curând de un impresionism abstract, dacă pot spune aşa, de o metafizică sentimentală, prilejuită de forţele şi de ciclurile naturii.

Această revenire a naturii în poezie nu înseamnă totuşi nici ruralitate, nici imagine tradiţională: în locul descrierii şi evocării „autobiografice", avem un lirism elementar, stihial, foarte asemănător cu acela de la Blaga. De altfel, în întreg primul ciclu (*Sărbătoarea solstiţiului*), aceasta ni se pare surpriza cea mai mare, şi anume prezenţa tutelară a poetului *Paşilor profetului*. N-am mai remarcat până acum la Florenţa

Albu ecouri din Blaga. A fost destul ca ea să consacre cincisprezece – douăzeci de poezii verii, ca anotimp miraculos, pentru ca ele să iasă la iveală. Nu propriu-zis de influenţă e vorba, căci poezia de maturitate a Florenţei Albu este originală şi stăpână pe ea, ci de înscrierea într-o matrice spirituală pe care n-o mai putem despărţi de Blaga. Un poem remarcabil este acela care dă titlul acestui prim ciclu. Compus din douăsprezece secvenţe (…) poemul evocă apogeul anotimpului, în splendide imagini ale naturii văratice, fierbinţi şi frenetice, cu ierburi, flori, roiuri, împerecheri şi explozii vitale. Dacă adăugăm acestei serii de imagini pe aceea a greierului care punctează trecerea timpului, a cucului care prevesteşte şi a coasei care foşneşte la fel de ritmic, surprindem ideea esenţială a poemului care este o lirică numărătoare inversă; în plină euforie a verii, semnele declinului se pot citi pretutindeni, moartea şi-a înfipt deja dinţii în toate ale vieţii, o tristeţe întârzie pe câmp. Amestecul de elan şi apatie, de dănţuire senzuală şi de anxietate, de eros şi de moarte e caracteristică *Sărbătorii solstiţiului* (…) Blagianismul este mai perceptibil (…) fie în metafora recurentă a cosmosului – stup în roire, cât şi în solaritatea acestor poezii, scăldate într-o lumină atât de puternică încât ameninţă

să carbonizeze totul. (…) Florenţa Albu se numără printre acei, relativ puţini, poeţi din generaţia ei care au crescut în loc să scadă. Debutul ei n-a fost spectaculos. O vreme s-a vorbit rar despre ea în critică. Pe neaşteptate, la maturitate, poezia ei a spart coaja acestui semianonimat şi s-a impus atenţiei. *Efectul de seră* este una din cele mai bune cărţi ale Florenţei Albu. Autentică, profundă, gravă, bate în ea inima poeziei adevărate".

N. Manolescu

1987 – „Poezia în două anotimpuri", România literară

„O percepere atât de vie, şi de senzuală, a întruchipărilor naturii contrazice imaginea împietririi pe care stăruie să o acrediteze despre sine, poeta. Nu spun că se falsifică propunând-o, căci în plan existenţial ea răsfrânge, neîndoielnic, un sentiment obsesiv, o dominantă psihică. Dar lirismul ei, cel puţin până azi, scapă de sub această incidenţă, activat subteran, cum ne apare, de fervori panteiste (…)

Asemenea fracturate consemnări de privelişti şi sentimente compun un sugestiv breviar de trăiri şi prin acumulare fac o atmosferă. Dar nimic mai străin spiritului acestei lirici decât descripţia neangajat evocatoare. Totul aici este subiecţi vizat, dictat de atitudini lăuntrice şi dacă am vorbit de atmosferă trebuie spus că aceasta este la Florenţa Albu o răsfrângere a interiorităţii şi nu o emanaţie a „cadrului", a elementelor de ambianţă. Peisaj, obiecte, forme ale lumii „dinafară", toate sunt „semne", toate sunt termenii unor ecuaţii sufleteşti.

Acestei poezii de „surdină şi griuri" nu i se potrivesc inflexiunile elocinţei pe care totuşi Florenţa Albu, uneori, le adoptă. I se întâmplă acest lucru atunci când uită de sine, ca subiect focalizant al trăirii lirice, şi se „obiectivizează" în meditaţii asupra unor sensuri mai generale ale destinului uman…"

G. Dimisianu – voi. *Subiecte* – 1987

„Fapt este că un volum ca JEP/ta/ (1981), cu atmosfera sa de răvăşit peisaj expresionist, măsoară, faţă de versurile publicate bunăoară în *Austru* cu un deceniu în urmă, o distanţă semnificativă, în sensul generalizării culorii elegiace a viziunii, al dramatismului câştigat, al concentrării expresiei. În cărţi precum *Poem în Utopia* (1983), cu acea „stare cenuşie / fără accidente", generatoare totuşi de tensiuni subterane ale fiinţei opresate de „urâtul pedagogic" al existenţei monotone şi *Terase* (1985), stabilizează liniile de forţă ale acestui univers liric la vârsta deplinei capacităţi de expresie.

Cele mai recente versuri ale Florenţei Albu, adunate în *Efectul de seră* (ed. Cartea Românească, 1987) sunt de pus în legătură mai ales cu aceste două cărţi.

Sunt versuri care, ca spre sfârşitul *Sărbătorii solstiţiului* sau în suita de poeme imediat următoare, aproximează ceea ce poeta numeşte „sentimentul de insulă" ori „ceremoniile aridităţii", cu câteva remarcabile cristalizări în *Insulă*, *Ceremonial* II, *Menhire*, *Noi – melcii*. Ele dau, de fapt, tonul în această densă carte de poezie, unde lirismul autentic se impune ori de câte ori „realul" e trăit ca „efect de seră" – şi, mai puţin, în situaţia inversă, când sentimentul de seră – ca să ne exprimăm astfel

— Tinde să se substituie dificilei, tensionatei relaţii cu „cea mai reală realitate". Căci Florenţa Albu rămâne în continuare o poetă fundamental elegiacă, a „oboselii de margini", a „rotirii şi desrotirii din cochilie", a crispărilor lăuntrice, la care – cum mărturisea un poem din *Terase* – „din urlet rămâne şoapta / expierea poetică".

Ion Pop

1987 – Steaua

„Tinzând la formula concisă, la cristalul de poezie, autoarea *Efectului de seră* ne oferă, în aceeaşi filieră, o seamă de versuri-aforism. Sunt semnele, acestea, ale conştiinţei critice, care prelucrează panismul năvalnic, dolce farnientele câmpenesc, în propriul său sens. Scoici şlefuite cu migală, în care se percepe vuietul imens, marin, al simţurilor dezlănţuite: „ai zice că dragostea / e dreptul de veto al viului" (*Misterul* în afară...) sau: „ce nou acest vechi / sub ochiul enorm visător!" (*Ibidem*) sau: „şi cum uităm tot / afară de numărătoarea înapoi / – iniţiera în infinit" (*Greierele*]...)

Însă diferenţierea faţă de autorul *Laudei somnului* nu întârzie a se arăta. Poeta e mai legată de concretenţea mediului său natal, căruia chiar în ipostază „universală" nu-i poate uita aspectele caracteristice, nu-i poate părăsi reflexele. Ea simte lucrurile inevitabil ţărăneşte. Dincolo de beţia naturistă, neutră, situată într-un câmp mitologic, răzbat percepţiile aspre, purtătoare de specific. (...)

Poezia actuală a Florenţei Albu reprezintă un amestec de *ingenuitate şi cruzime*, de *naturaleţe şi artificiu*. Paradoxal amestec, căci ingenuitatea se regăseşte în cruzimea sensibilităţii native, iar naturaleţea se prelungeşte cuceritor în imaginea elaborată, în efectul stilistic aplicat fluxului existenţial, cu scopul de a-l modifica sau masca.

Factorii antitetici cooperează până la indistincţie. Din ce în ce mai mult, tehnica îi permite poetei o independenţă morală, o împlinire lirică rafinată, adesea în alte orizonturi decât cele ale ruralismului iniţial. Acesta se păstrează nu mai puţin ca o determinare în adânc, menită a da general-umanului un accent particular".

Gheorghe Grigurcu
1988 – Viaţa românească

„În *Denii de spital* (voi. *Kilometrul Unu în cer*, 1988) şi în poemele care urmează (din aceeaşi primă secţiune) biografismul reintră în drepturi şi, deşi tonul general nu se modifică, registrul stilistic este altul. Cele douăsprezece denii compun un jurnal liric, fragmentar, sugestiv şi extrem de intens, prin care Florenţa Albu se află (...) ca şi în textele la care m-am referit înainte la nivelul cel mai înalt atins până astăzi în poezia sa. *Deniile de spital* reprezintă o piesă de antologie. Sensibilitatea (ascuţită de boală) este foarte vie, senzaţiile aici sunt pe muchie de cuţit, ca în nevrozele bacoviene, unde totul în fiinţa poetului şi în jurul ei trepidează ca la trecerea unui curent electric: „Mă trezesc într-o primăvară lutoasă / Vânt ascuţit până-n oase / nervi despicaţi – vivisecţie / şuieră o frunză între dinţi / o frunză-n cerul gurii ars. / – frunzuliţă de mohor..."

O interesantă (şi mereu activă la FI. A.) sursă a imaginaţiei este folclorul obiceiurilor din zonele sudice ale ţării, din câmpie, care furnizează câteva motive recurente ingenios amestecate în lirica personală, în impresii şi amintiri. (...) Viziunile înseşi par croite din materialul arhaic popular al sperietorilor, păpuşilor de cârpă de la ritualuri, caloienilor, ouălor vopsite. Ultimele două denii sunt aproape insuportabile prin intensitatea halucinantă pe care o iau aprehensiunea, sentimentul stingerii, abia îmblânzite de imageria folcloric-rituală, mioritică la origine, care introduce o notă de cântecel comic şi naiv: „Vine moartea / cu o turmă de miei / de Paşti / o turmă de miei // – unde mergeţi mieilor / unde mergeţi mieilor? – // ciucurii roşii / balangul subţire / la gât / peste gât. // Ochiul cerului se cască-n pământ / ochiul nimănui ne mână din urmă / urma care ne petrece urmele". În fine, legătura dintre primăvară şi moarte izbucneşte cu maximă forţă lirică în finalul, de bocet telegrafic, al poemului: „Cât de greu treci Aprilie / spăimosule / albule! // Capete – vedenii în floare / copaci purtând – ofrandă / capetele-n floare / mirajul

descăpățânându-le cu un tăiș de aer”… (…)

În totul, culegerea Florenței Albu se numără printre cele mai substanțiale ale autoarei și este una din cele mai bune cărți de poezie apărute în ultimii ani”.

N. Manolescu

1989 – România literară

„Și totuși, pe alocuri, un scriitor sau altul a scris și pentru sertar. Printre acești scriitori am avut surpriza s-o descopăr și pe Florența Albu, poetă de prim plan a promoției 1960, autoare a unui mare număr de poezii – din anii ’70 și 80 – de o virulență socială și politică remarcabilă, în mod evident fără deci iluzia că ar fi putut fi publicate la data scrierii, strânse acum într-o admirabilă carte intitulată *Anno domini* și apărută la Cartea Românească.

Datate în intervalul 1970 – 1989, așadar de-a lungul a două decenii în cap, cele peste o sută de poezii – toate de sertar, mai puțin ultima scrisă în zilele exorcismului decembrist – sunt grupate în trei cicluri: *Orașul*, *Poezia* și *Fundătura*… (…)

Viziunile poetei capătă aici reliefuri orwelliene, „fundătura” e to-posul mitologizant al unei utopii negative descrise chirurgical, cu revoltă rece și sarcasm autoscopic, necruțător și hohotitor, dureros și tragic prin sugestia eternizării stării de „înjugare” printr-un fel de contaminare genetică, extraordinar relevată poetic într-un *Testament* antologic…

Laurențiu Ulici

— Ziarul „România Liberă” octombrie 1991

„… Pretutindeni e prezentă o suferință ontologică, provocată printr-un sinistru experiment ce se servește de oameni-cobai: „Fratele meu cobai” (*Realitate*). Singurătății lirice habituale i se adaugă una pur socială, într-un calendar coșmaresc: „suflet singur în iarnă / iarnă până-n mileniul celălalt!” (*Elegii bucureștene*) (…) Poeta își propune sarcastic a contempla exclusiv „golul istoric” care capătă, prin raportare la fenomenul totalitar, o iluzorie consistență: „Să nu faci nimic / să nu faci decât să te uiți / în golul istoric / să faci istorie privind în gol / ascultând aclamațiile / ovațiile / golului – Gol”.

În chip sesizant, autoportretul autoarei se încheagă din chiar elementele „ramurilor”: „Azi mă privesc într-un geam / de ruinuri –(*Autoportret din ruine*)”. […] Aparent, modelul proxim îl constituie Bacovia. Cu o nuanță provocatoare, condeiul exersat al Florenței Albu

îl abordează oarecum parodic, ca pe o zeitate a mediului apăsător ce i-a fost sortit. E şi un soi de politeţe ironică aci, mimarea unei damnări formale, ca o răsfrângere a damnării spirituale, ca şi cum poetul de azi, oropsit de condiţia citadină, nu s-ar mai putea exprima pertinent fără a recurge la limbajul genialului autor al *Plumbului*. […]

Dar paradigma mai din adânc îi aparţine lui Blaga. Magistrul transilvan e detectabil mai puţin în metafore şi în lexic, cât şi în tensiunea întregului, care, aşa cum am încercat a o dovedi, învăluie cu o antiteză umanistă, antitotalitară, antiteza de fond, ce opune un sat ancestral, enigmatic, unui oraş sleit, artificializat.

Inteligenţa artistică a Florenţei Albu a împiedicat-o însă a schiţa vreun gest de epigonism blagian. Ea a marşat, în conformitate şi cu datul său psihic aprig, muntenesc, pe un naturalism imagistic mai recent, pe o îndrăzneală a asociaţiei care, am putea spune, egalează atrocitatea inventivă cu un mister laic…"

Gheorghe Grigurcu

— Steaua, 1991

„Latura autobiografică, învăluită în acelaşi aer de discreţie funciară, e prezentă totuşi pe parcursul celor optsprezece volume antologate în culegerea *Efectul de seră* (Ed. Eminescu 1991) […] Fără pragmatismul militant şi conjunctural al unui Ion Gheorghe, poeta se apleacă cu devoţiune asupra „Cavlerului Ţăran", asupra dramelor dezmoştenirii şi înstrăinării care au distrus lumea satului tradiţional. […]

Ceea ce rezultă nu e un pastel şi nici descripţie tradiţională, ci o poezie pe care aş numi-o mai degrabă de „outdoor"; notaţie a înfăţişărilor şi metamorfozelor pe care le oferă unui ochi sensibil câmpul şi marea, iarba şi pădurea, norii şi vântul într-un calendar şi într-un timp personal, unde ceasurile sunt oprite cu premeditare, „fiecare la altă oră a mea". Privirea selectează aspecte ale universului în consonanţă cu stările de tristeţe, de melancolie, de îngândurare meditativă ale unui eu poetic şcolit la lecţia „bătrânei ordini a firii" şi pentru care realul reprezintă „slăvită, inconfundabila realitate"; în acelaşi timp, imaginaţia rafinează în retorte subtile toate aceste percepţii şi senzaţii venite din afară […] – autoportretele interioare, fantasmele, obsesiile şi enigmele sufleteşti.

Viaţa şi realitatea se constituie la Florenţa Albu nu numai în semne sigure şi pline dar şi într-un „theatrum mundi", versant paralel,

loc al comediei, al imposturii, al minciunii şi focurilor de artificii. Discreţia înseamnă pentru poetă şi luciditatea de a-şi analiza şi corecta propriile fantasme. […]

Din componentele evocării şi rememorării, ale jocului şi descântecului subtil, ale emoţiilor cotidiene şi fantasmelor existenţiale, ca şi dintr-un refuz statornic al retoricii calpe, Florenţa Albu şi-a construit propriul univers poetic, inconfundabil".

Dan Cristea

— Luceafărul, 1992

„Însoţind de aproape, adâncind, ducând până la capăt mesajul de foarte expresivă amărăciune cu îndrăzneală expus în volumele anterioare, tipărite în condiţiile cunoscute… ineditele" de acum se constituie – practic – într-un fel de breviar antologic al poeziei Florenţei Albu, în substanţa şi în articulaţiile sale caracteristice, articulaţii solide şi substanţă gravă, de o frumoasă demnitate a trăirii şi a rostirii deopotrivă… (…)

Poeme curajoase despre nelinişte şi despre frică, sentimentul de vulnerabilitate (al fiinţei supuse asediului) exprimat totuşi cu un soi de asprime, teroare a sufletului – notată uscat cu un accent de dârzenie în glas – cu doar o clipă înainte ca glasul să fie definitiv sugrumat – aceste contraste dau tensiunea particulară – dau „formula" ineditelor, un amestec de reţinere austeră şi ţipăt, de calm bizar şi sunet de alarmă, calm şi nervozitate încordată, panică, senzaţie a hăituirii.

Vorbeam despre ataşamentul de la debuturi manifest faţă de orizontul satului, faţă de valorile „moştenite", întremătoare în ceasuri de criză securizante. Ar trebui să adaug că în versurile mai noi invocarea acestor valori – fără a se eclipsa complet – se asociază cu o îndoială, cu o mare tristeţe, uneori cu o revoltă provocată de *ambiguitatea* fondului tradiţional de deprinderi, de aceea a capacităţii de „îndurare" de pildă a răbdării până la urmă neputincioase şi a supunerii omului sub vremi, nu şi neapărat la discreţia lor. E semnificativ şi contribuie îndeajuns la formarea „portretului" original al Florenţei Albu în contextul categoriei, al „seriei literare" care părea să o revendice – că dubiul, tristeţea, revolta, se fac simţite, împotriva aşteptărilor şi a presupusei „cuminţenii" (*Cuminţenia pământului*, nu?) în miezul însuşi al unei poezii de tip „tradiţionalist". (…)

Născută dintr-o „conjunctură" anume, pe care firea loială şi natura ireductibil etică a autoarei nu concepea să o ignore (…) poezia

Florenţei Albu a ştiut totuşi să o depăşească, să o integreze unei „îngândurări" mai profunde, de o valoare mai generală privind relaţia dintre individ şi istorie, dintre lumea „moştenită" şi aceea căreia dezarmaţi avem a-i face faţă (...); „îngândurare" gravă, apăsătoare, amară, trăită în singurătatea cea mai deplină, cu stoicism asumată şi în refuzul oricărei iluzii..."

Lucian Raicu

— „Revelaţii dure" – România literară, 1993

„Senzaţia de rău resimţită după ieşirea de sub narcoză, greaţa şi neagra umoare ce însoţesc reluarea contactului cu lumea adevărată, palpabilă, dureroasă trezire la realitate, acestea sunt stările din care se nutreşte, în mare măsură, lirismul de acum al poetei, unind tonalitatea elegiei cu sarcasmul. [...]

Poeta care altă dată îşi făcuse din solitudine un mediu fertil pentru poezie, care îşi făurise o tactică a suspendării punţilor şi o etică a izolării izbăvitoare („înscrie-te în cerc / apără-te de tristeţe şi buzna / un şanţ de apărare jur-împrejur / chiar dacă strigătul trece te-ajunge" scria în 1985), această poetă a retractilităţii, aşadar, o vedem acum reacţionând cu atâta promptitudine şi în termeni dramatici – la ce se întâmplă în imediat (...) Istoria a momit-o, a smuls-o din „radioasa singurătate" cu promisiuni neţinute, a drogat-o ca pe noi toţi, spre a-i arăta apoi, după dezmeticire, faţa „nepoleită", hidoasă. Înşelată astfel în aşteptări, contrariată, minţită, poeta va cădea în grele deprimări sau va izbucni în revolte, succesiune de atitudini tradusă în poezie prin alternarea notelor elegiace, tânguitoare, cu tonul incriminator şi sarcastic. A doua atitudine nu este, poetic vorbind, şi cea mai fericită, fiindcă stimulează un anume discursivism, deviat câteodată în pamflet şi şarjă (...)

Ce-i reuşeşte extraordinar poetei este racordarea sensibilităţii sale bacoviene la circuite noi de afectivitate şi plasarea trăirilor de factură bacoviană în decorul detracat post-revoluţionar (...) Sufletul poetei percepe acţiunea corodantă a timpului ce face din noi „cetăţeni ai prafului-pulberei", a timpului ce va mistui totul (...) Motivul cenuşii este unul recurent, invocat uneori în asocieri oximoronice de efect sugestiv indiscutabil. (...) Principiul dezagregării, al descompunerii atacă implacabil tot ce e viu şi poeta îşi reprezintă, în dramatice viziuni, lucrarea lui tăcută şi eficace (...)

Dar poezia cea mai puternică a Florenţei Albu, din seria acelora

axate pe amintitul motiv al descompunerii fatale, fără îndoială că este „Ecorşeu": „Torid la soarele torid / eşti exponatul-ecorşeu / tu jupuit prins în cârlig / până la suflet sângerând / când muştele îţi dau ocol / şi te aleg rod seminpei / inconştiente optimiste // oh, viemuşorii se vor naşte / curând din sterpăciunea pântecului / din inima care se zbuciumă / tot ideal şi tot platonic // ei nu aleg ei nu fac nazuri / în sânge crud te-adulmecă / până la rana metafizică // eşti hoitul suferind în sine / într-un cârlig mai nalt fălos – / istorica măcelărie! / Torid la soarele torid / tu exponat de vremi sterile / puind în sinea ta ironică / aceste visuri acest mişun / pe hoitul – in memoriam".

Cine proiectează astfel de viziuni, de baudelairiană cruzime, acţionează fără doar şi poate, în sfera poeziei mari. Florenţa Albu a izbutit să o facă nu doar o singură dată, prin accident. Atât că acest lucru nu prea se ştie, în parte şi din pricina ei, retrasă, cum de mult se află, într-o crispată discreţie. În procesul revizuitor pentru care de atâta vreme se pregăteşte, critica noastră poate o va redescoperi, la o nouă lectură, şi pe Florenţa Albu, ca poetă importantă a generaţiei ei şi a contemporaneităţii, cum de fapt este.

Gabriel Dimisianu – România literară, 1998

„În paralel cu scrierea jurnalului secret (*Zidul martor*) a ceea ce a văzut şi a trăit (...) Florenţa Albu scria şi publica, în măsura în care cenzura permitea, şi în măsura în care lucrul pe text, împreună cu editorul nu le masacra prea de tot – „poemele colţoase, polemice, apocaliptice", cum sunt ele caracterizate într-o pagină de jurnal. De cele mai multe ori rănile conştiinţei, dezolările, disperările, singurătatea şi spaima sunt teritoriul comun al însemnărilor din jurnal şi al poemelor. Există în recentul volum al poetei (*Aurolac*) un text care defineşte foarte elocvent miza morală a autoarei. El se numeşte *Zidul martor – Cloaca maxima*: „Chei, la zidul martor / Cloaca Maxima! // Acolo se scurg reziduuri istorice / amintiri – obsesii istorice / acolo sânge şi bocet moloz / şi toate scursurile urbei – era de aur / gunoaie, discursuri, ovaţii / disperări poleite..."

Poemele din *Aurolac* sunt forma etalată a jurnalului secret de odinioară. Semnul şi sensul sub care stau toate, obsesiv, monocord este disperarea / dezolarea de a constata că marile speranţe ale lui decembrie 1989 şi ale Pieţei Universităţii sunt contrazise flagrant şi exasperant de realitatea politică socială, psihologică a acestor ani. Bombastica şi calpa eră de aur e înlocuită de era aurolacului".

Ioan Moldovan
— Familia nr. 3 /1998

„Poemele din ultimul volum al Florenţei Albu reprezintă, cea mai mare parte a lor, peisaje eschatologice, viziuni marcate de sentimentul disoluţiei finale a lucrurilor şi a cuvintelor. (…)

De la procesiunile bacoviene de corbi prevestind prăbuşirea *şi* secvenţele citadine bântuite de semnele destrămării poeta va ajunge astfel la viziuni metafizice dominate de sentimentul agoniei divinului şi la o iconologie a Iosafatului unde regăsim imaginistica evanghelică a îngerului-secerător transpusă în cheia unei pantomime mecanice: „Şi dincolo nu mai era / decât un seceriş de lumină / în zbatul aripilor / îngeri mecanici / strângeau câmpia din margini. // O rană câmpia / din spic secerată / cu braţele roată / şi timpul întors / din mişcare şi haos / în lumină-n repaus // Pământ necunoscut secerat / prădat de pâine şi vin / trup mort duh mort / fără înviere". (*Canon-Senlis*).

Viziunea dobândeşte acum severitatea unei icoane a Judecăţii, imaginile au descămarea picturilor bizantine, cu multă acumulare de tenebros, tehnica rămânând însă a unui Bacovia (cel din *Stanţe burgheze*) (…) poeta articulând poeme crepusculare, texturi de dejecţii ale limbajului, peste care plutesc aureole pline de stranietate, acompaniind spectacolul apocalipsei cotidiene. (…) Adeseori invocat, vântul constituie în aceste poetizări principalul agent al disoluţiei, el decorporalizează, dizolvă în aerian şi în volatil un spaţiu în care gravitaţia a atins cotele paroxismului… în „stanţele burgheze" ale Florenţei Albu oraşul va fi aşadar lumea unei senectuţi a umanităţii, plasată sub semnul „vârstei de fier" şi a „anti-naturii", unde se oficiază deconcertante ritualuri ale nimicniciei şi unde sunt celebrate divinităţile malefice ale pustiirii. „Ascultă oraşul – sonor ca o tobă / în care bat zeii pustiei chemând / la ceremonia *niciunde I nicicând.1* Ascultă ţignalele ordinii / dezordonând fluxul gândirii / oprită asurzită-n răspântii urbane / când numai haosul scapă / se ordonează în sine / – un hohot de tobe de goarne / urmând procesiunea. /Zeii pustiei deşartului / *oriunde I oricând*". (*Ceremonie*) (…) Viziunea apocaliptică se asociază însă în aceste poeme cu emisiunea unei lumini „denaturate", care transformă tablourile Florenţei Albu (ca în unele icoane vechi) într-o devălmăşie de negru şi auriu, diso-luţia dobândeşte dimensiunile unui spectacol de aureole şi fosforescenţe. „Se aude / tresaltă şi jubilează Oraşul! / se face / un halou de aur / pe

zidul terasei / tristeţe / şi gol poleit. // Se-aude cocoşul de-amiază / cântând la etajele vântului // Austral inspiră cocoşii / la ceasul regretului / expierii de-amiază" (*Cocoşi-etajele vântului*)

Aici trebuie căutată şi originalitatea autoarei, căci dacă sensibilitatea pentru aspectele apocaliptice ale lumii de azi şi temele eschatologice se fac simţite într-o bună parte a literaturii actuale (şi – ceea ce mi se pare cel mai semnificativ – la autorii cei mai diverşi, dincolo de diferenţele de generaţii şi de „poeticele" acestora), doamna Florenţa Albu posedă ştiinţa (mai rar întâlnită) de a configura acele „icoane severe ale Judecăţii" despre care vorbeşte undeva Paul Evdokimov, reuşind să combine într-o mixtură foarte originală elemente ale tehnicii bacoviene cu hieratismul pictorilor bizantini şi dându-ne astfel versiunea „iconologică" a „stanţei burgheze".

Octavian Soviany

— „Efectul apocaliptic" Contemporanul – martie 1999

Cuprins

I Poeme în Utopia 5
Artă poetică 7
Seară în sepia 8
Interior – acvariu 9
Carusel 10
Teatru cu Billy Mincinosul 11
Joc de artificii 12
Serbarea minciunilor 13
Interior cu catarge 14
Oameni din vis 15
Curtea Regelui Soare 16
Golul de gală 17
Ea, pasărea 18
Oul himerei 19
Fantezie cu păuni 20
Joc de ora 5 21
Cântecel Tristan 22
Caprifoiul 23
Joc de marionete 24
Joc de ora 7 25
Fantasme 26
Descântec de urât 27

Lecţii în natură 28
Muza vitregă 30
În al nouălea cer 31
Portret cu măr 32
Senzaţii 33
Luna – Park 34
Joc de cuminţi 35
Joc reluat 36
Cuvinte 37
Fantezie cu turle 38
Fantezie cu imortele 39
Fantezie cu poeţi 40
Vindecă-mă de ochiul al treilea 41
Jocul cu mărgele de sticlă 42
Autoportret (Cap tuns) 43
Autoportret la zid 45
Golem 46
Poezie 47
Execuţii cu alice de vrăbii 48
În faţa geamului cu flori de gheaţă 49
Fantezii decembrie 50
Veghe 52
Hartă albă 54
Motive maramureşene. 55
Poem în Utopia 56
Elegie portocalie 57
Destin 59
Minutul fericit 60
Arhanghelul Melancolie 61
Stirpe 62
Cântec de stea 63
Ora exactă a stingerii 65
Testament 66
Fundătura (Kitsch – monument) 68
Măscărici 69
Duminica Tomei 70
II Austru – etajele vântului 71
Pasărea antenă 73

Cocoşi – etajele vântului (l-IX) 75
Petreceri 81
Echidistantă 82
Doamna Galbenă 83
Ecorşeu 84
Pas pe loc 85
Priveghi 86
Calea Târgului din Afară \ 87
Duminică şi vânt 88
Interior 90
Privelişti duble 91
Legendă 92
Prin geam 93
Gratii decorative 94
Interior – catifele 95
Insomnie 96
Elegii bucureştene (I-IV) 97
Biserica îngropată 10!
Alaiul 102
Instantaneu în geam 103
Oraş de anul nou 104
Fantasticul cotidian 105
Ostatec 106
21 decembrie 107
Moş Crăciun 108
Colind bucureştean 109
Zidul martor – Cloaca Maxima Ho
Colind cu steaua UI
Hlamida 112
Îngeri drogaţi 113
Cu ursu 114
Căluşul 115
Milenară 116
Utopia cu gură de aur.117
Lacrimă rasă 118
De-a popa prostu' 119
Sorcova vesela.120
Execuţia.121

Aniversare (I-IV).122
Moartea oficială 126
Agora 127
Megafonul central 128
Midas 130
Groapa cu lei 131
„Aşteptându-l pe Godot” 132
III Variante de singurătate 133
Cetate 135
Himera nisipurilor 136
Cupă 137
Grădini marine 138
Vârstă tânără – marea! 139
Natură statică decorativă 140
În plin soare 141
Pastel – crepuscul 142
Pastel 143
Chemări la „După-amiaza unui faun” 144
Crescendo 147
Festin 148
Dans pe nisip 149
Pictură pe sticlă 150
Zmeu 151
Madona marină 152
Efemeride 153
Scene de adio – polenuri 154
Ceremonia timpului 155
Priveliști marine 156
Lasou 157
Cezura de aur 158
Dincolo marea 159
Roz-Bad 160
Conversaţie 161
Ecologie 162
Tribune 163
Mare agritată 164
Arenă 165
Insula 166

Infinit 167
Adu-ţi aminte marea 168
Efigie-n nisip 169
Variante de singurătate 170
Interogaţii 173
Marele Gri 174
Corabia nebună 175
Gentile Signora 176
Melancolia 177
Gondolierul 179
Variante de singurătate (II) 180
Privelişti – alarme 184
Petreceri (I-HI) 185
Retroromantic 188
Planare în albastru 189
Autumnală (Econ Rilke) 190
Mirabila descompunere 191
Fişă asupra ediţiei 193
Postfaţă (în loc de fişă biobibliografică) 195
Referiri critice 199
Cuprins 221

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România nr.: 45101032 – Banca Comercială Română, filiala sector 1 – Bucureşti

Lector: DANIEL NICOLESCU Tehnoredactor: EMERALD CHISMORIE Bun de tipar: 10.09.1999. Apărut: 1999.

ST = Tehnoredactare computerizată: = – *Ss* GDŢTURA UNIVERS ENCICLOPEDIC – BB LILIANA KIPPER

O ftt